

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΣΤ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, Ι. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14, Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1 ΙΟΥΝΙΟΥ 1979 | ΑΡΙΘ. 11

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΑΙ Η ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

Ἐπὶ τῇ 1600ῇ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

1. Ὁ Μέγας Βασίλειος εἰς τὸ ἔργον του «Πρὸς τοὺς Νέους» θεωρῶν ἑαυτὸν, καθ' ὃ διδάσκαλος, δεῦτερον «πατέρα» μετὰ τοὺς φυσικοὺς γονεῖς, καὶ αἰσθανόμενος τὸ μέγα καθήκον, ὅπερ εἶχεν ὡς πνευματικὸς καθοδηγητὴς τῆς Νεότητος, ἐθεώρησεν ἀναγκαιότατον νὰ ἀναπτύξῃ εἰς τοὺς Νέους τὸ τότε φλέγον καὶ πολὺ συζητούμενον θέμα, τῆς θέσεως δῆλον ὅτι τοῦ Χριστιανισμοῦ ἔναντι τῶν κλασσικῶν γραμμάτων καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας γενικώτερον. Ἐπίσης ἐθεώρησεν ἐπιβεβλημένον νὰ δώσῃ ἀπάντησιν εἰς τὴν ἀπορίαν τῶν πολλῶν, ἃν δηλ. ἐπετρέπετο οἱ νέοι σπουδασταὶ νὰ ἐκμανθάνουν καὶ τὴν θύραθεν Παιδείαν, πλὴν τῆς ἱερᾶς, τῆς διὰ τοὺς χριστιανόπαιδας προοριζομένης. Τὸ θέμα ἦτο, εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἐκ τῶν σπουδαιότερων, ἐν μέσῳ τῶν διὰ τοῦ χρόνου μεταβαλλομένων διαθέσεων τῶν ἀνθρώπων ἔναντι τῆς χριστιανικῆς σκέψεως καὶ τῶν συνεχῶς ἐναλλασσομένων ρευμάτων ἐν ἐκάστη ἐποχῇ, κατ' ἐξοχὴν δὲ κατὰ τὴν σημερινὴν κρατούσαν ὑλόφρονα διάθεσιν μεγάλης μερίδος τῆς ἰδεολογικῶς παραπαιούσης ἀνθρωπότητος.

2. Ὁ τῆς Οἰκουμένης θεῖος Διδάσκαλος, συνιστᾷ εἰς τὴν «σπουδάζουσαν Νεότητα» εἴτε θετικὰς εἴτε θεωρητικὰς εἴτε τεχνολογικὰς Ἐπιστήμας, ὅπως ἀσκοῦν τὰς πνευ-

ματικὰς τῶν δυνάμεις προπαιδευτικῶς, ἐὰν θέλουν νὰ ἀποκτήσουν πλήρη τὴν ἀληθῆ Παιδείαν, καὶ εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν, τὴν καὶ Κλασσικὴν Γραμματείαν διὰ νὰ καταστοῦν ἔπειτα ἱκανοὶ νὰ εἰσδύσουν καὶ εἰς τὰ Μυστήρια τόσον τῆς Φυσικῆς, ὅσον καὶ τῆς Ὑπερφυσικῆς Ἀποκαλύψεως. Φέρει δὲ πρὸς τοῦτο ὡς παράδειγμα τὸν Μωυσέα, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν πολλῶν γνώσεων ποῦ ἀπέκτησε σπουδάζων ὅλας τὰς Ἐπιστήμας τῶν Αἰγυπτίων· καὶ ὅπως ὁ προφῆτης Δαυὶδ διὰ τῆς σοφίας ποῦ ἀπέκτησε διὰ τῶν Χαλδαίων, ἠδυνήθησαν ἀμφότεροι νὰ προετοιμασθοῦν διὰ τὴν σύλληψιν καὶ κατὰ τὸ δυνατὸν κατανοήσιν τῶν διὰ τῆς Θείας Ἀποκαλύψεως διατυπωθεισῶν μυστηριωδῶν Ἀληθειῶν καὶ Ἐντολῶν· οὕτω πως καὶ ἡ «σπουδάζουσα Νεότης» ὀφείλει νὰ προπαιδεύεται εἰς τὰ Κλασσικὰ Γράμματα διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ἐγκύπτῃ εἰς τὴν Ἀλήθειαν τῶν ἐπιστημονικῶν καθόλου γνώσεων καὶ πρὸ παντὸς νὰ κατανοῇ τὴν ἀξίαν τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καὶ τῆς Ἀγάπης, τὸ θεμελιῶδες τρίπτυχον τῆς χριστιανικῆς ἀρετολογίας διὰ τὴν ζωὴν τὴν ἀνθρωπίνην. Καὶ ἐπιλέγει ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ: «Οὐκ ἄχρηστον λοιπὸν ψυχαῖς μαθήματα ἔξωθεν».

3. Πόσον θὰ ηὐχόμεθα νὰ ἠκούετο ὁ λόγος οὗτος τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

εις τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ὅπου κατοικοῦν Ἕλληνες! Πόσον θὰ ηὐχόμην νὰ ἐνεβάθουνεν εἰς τὸ νόημα τῶν λέξεων τοῦ ἀνωτέρω ρητοῦ τοῦ Μεγάλου Πατρὸς καὶ Διδασκάλου ἢ ἰθύνουσα καὶ ἄρχουσα τάξις τῶν Ἑλλήνων τῆς σήμερον. Οἱ Ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι ὅ,τι προσελάμβανον ἄριστον ἐκ τῶν ἐγγύς αὐτῶν ξένων λαῶν, τὸ ἀνέπλκτον καὶ τὸ διέπλκτον κατὰ τοιοῦτον τρόπον, ὥστε ὁ θαυμάσιος ἐξωραϊσμός του νὰ προσδίδῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ αὐτοδημιουργήτου, τοῦ ἐντελῶς νέου, τοῦ εἰς ὕψιστον βαθμὸν τελειότητος ἀναχθέντος ἔργου, θεωρητικοῦ ἢ πρακτικοῦ, τέχνης, ποιήσεως, λόγου καὶ πράξεως. Φοινίκη, Χαλδαῖοι, Βαβυλώνιοι, Αἰγύπτιοι καὶ εἰς τοὺς μετὰ Χριστὸν χρόνους οἱ Ἑβραῖοι, προσδίδουσιν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν Σκέψιν, τὴν Ἑλληνικὴν Τέχνην, τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπιστήμην γενικῶς μὲ τὴν τετραμελῆ καὶ τριμελῆ τῆς ὕστερον διαίρεσιν (quadrivium-trivium) πλεῖστα ὅσα στοιχεῖα ἀναπτύξεως τῶν Τεχνῶν καὶ τῶν Ἐπιστημῶν, ἅτινα διὰ τῆς μεγαλοφυΐας των οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀνάγουν εἰς δυσθεώρητα ὕψη τελειότητος, ὥστε διὰ τῆς πρωτοτυπίας ἢ μᾶλλον τῆς πρωτοτύπου διεργασίας τῶν ξένων προσληφθέντων στοιχείων, νὰ τελειοποιήσουν ταῦτα, ὥστε νὰ φθάσουν εἰς τὸ ὕψιστον σημεῖον τῆς τελειότητος, τῆς ἐκφραζομένης καὶ διατυπουμένης διὰ τοῦ ἑλληνικωτάτου ὄρου τοῦ «Κ λ α σ σ ι κ ο ὕ», τοῦ σημαίνοντος μὲν τὸ τέλειον, τὸ ὑπὸ πάντων δὲ θαυμάζομενον καὶ μηδέποτε ὑπ' ἄλλων κατὰ τὴν διαρροὴν τῶν αἰῶνων ἐπιτυγχανόμενον!

4. Καὶ ταῦτα μὲν οἱ Ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι. Ἔλαβον οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐκ τῶν Φοινίκων τὴν Ἀλφάβητον καὶ τὴν καρκινικὴν γραφὴν, τὴν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερὰ παλινδρομοῦσαν· ἀλλὰ μετεσχημάτισαν τὴν μὲν γραφὴν εἰς τὴν σύγχρονον Ἑλληνικὴν γραφὴν τῆς Ἀλφαβήτου, τὴν δὲ καρκινικὴν καὶ παλινδρομικὴν μετέβαλον εἰς τὴν φύσει κανονικὴν ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιὰ γράφουσαν καὶ μάλιστα μετὰ ἀριστοτεχνικῆς μεγαλογραμμάτου ὠραιογραφίας καὶ καλλιγραφίας, δόντες καὶ εἰς τοὺς λατινικοὺς καὶ ρωμαϊκοὺς λαοὺς τὸ ὑπόδειγμα πρὸς μίμησιν ὠραιογραφίας καὶ τῆς ἰδικῆς των

γραφῆς. Ἔλαβον οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐκ τῶν Ἀράβων τὰ «σημεῖα» τῶν ἀριθμῶν, ἀλλὰ μετέβαλον ταῦτα εἰς τὴν ὠραίαν γραφὴν τῶν ἀριθμῶν, τοὺς ὁποίους κακῶς ὀνομάζομεν «ἀραβικοὺς» ἀριθμοὺς. Καὶ τοὺς ἀριθμοὺς τούτους παρέλαβον ἐκ τῶν Ἑλλήνων πάντες οἱ πεπολιτισμένοι λαοὶ σήμερον. Ἐπὶ πλέον δὲ οἱ Ἕλληνες τὴν διὰ τῆς Ἀλφαβήτου ἀρίθμωσιν μετέβαλον εἰς τὴν ὠραίαν τῶν σήμερον εἰς τὴν μαθηματικὴν ἐπιστήμην χρησιμοποιουμένων ἀριθμῶν. Ἔλαβον οἱ Ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς Χαλδαίους καὶ τοὺς Αἰγυπτίους τὴν Ἀστρονομίαν καὶ Ἀστρολογίαν. Ἀλλὰ διηύρυσαν καὶ ἐπεξέτειναν ταύτην εἰς σημεῖον, ὥστε ὁμοῦ μετὰ τῶν μαθηματικῶν ν' ἀποτελέσουν ἀμφοτέραι τὴν βάσιν τῆς Κοσμογραφίας. Παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ἀσυρο-Βαβυλωνίους, ὅπως καὶ ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους πλεῖστα ὅσα στοιχεῖα Τέχνης καὶ Ἀλχημείας. Ἄλλ' ὅμως μετέβαλον ταῦτα εἰς φυσικὰς ἐξισώσεις, ἐπιστημονικῆς χημικῆς διατυπώσεως. Παρέλαβον ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους πολλὰ στοιχεῖα θρησκευτικῆς Ποιήσεως καὶ Ἀρχιτεκτονικῆς τῶν Ναῶν. Μετεσχημάτισαν ὅμως ταῦτα κατὰ τοιοῦτον θαυμάσιον τρόπον, ὥστε τὰ θρησκευτικὰ ταῦτα στοιχεῖα τῆς Ποιήσεως καὶ τῆς Ἀρχιτεκτονικῆς τῶν Ναῶν νὰ καταστοῦν πρότυπα μεγαλειώδους ἐφευρετικότητος τῆς μεγαλοφυΐας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων.

5. Ὅ,τι λοιπὸν χρήσιμον καὶ ὠφέλιμον παρέλαβον ἀπὸ τοὺς γειτνιαζοντας λαοὺς τὸ μετέβαλον καὶ τὸ μετεμόρφωσαν, ὥστε νὰ δώσουν εἰς πάντα ταῦτα τὴν ἰδικὴν των σφραγίδα καὶ νὰ ἐμφανίσουν πάντα τὰ ξένα ἐκ προσλήψεως στοιχεῖα, ὡς Ἑλληνικῆς πρωτοτυπίας μεγαλουργήματα, ἀξιοθαυμάστου συλλήψεως καὶ μεγαλουργίας! Ἄλλ' ἡμεῖς σήμερον τί πράττομεν; Λαμβάνομεν στοιχεῖα Ἐπιστήμης, Τέχνης, καὶ Λόγου καὶ ἀντὶ νὰ ἐξωραϊσῶμεν ταῦτα πρὸς ἴδιον ὄφελος, τὰ μετασχηματίζομεν εἰς κακέκτυπα προϊόντα ἐκ μιμήσεως, μικρᾶς ἢ μηδαμινῆς ἀξίας. Καὶ τὸ χερίστον εἶναι ὅτι, ἐνῶ δὲν μᾶς ἀπολείπει οὔτε ἡ σκέψις, οὔτε ἡ φαντασία, οὔτε ἀκόμη καὶ ἡ ἰκανότης πρὸς πρωτοτυπίαν, ἡμεῖς οἱ νεώτεροι, μὲ μόνον τὸ κί-

Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΣΤΗΝ Ε. Ο. Κ.*

Ἡ ἐνταξὴ τῆς Ἑλλάδος στὴν Εὐρωπαϊκὴ Οἰκονομικὴ Κοινότητα ποὺ ὀριστικοποιεῖται καὶ ὑπογράφεται ἐπίσημα στὶς 28 τοῦ μηνὸς Μαΐου στὴν Ἀθήνα, εἶναι ἓνα δέξυτατο πρόβλημα γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος. Ἐὰν τοὺς ὑπευθύνους ἡγέτας τῆς Πολιτείας ἀπασχολῆ ἔντονότατα αὐτὴ ἡ ὀριστικὴ ἐνταξὴ, καὶ ἂν μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρμοδίους συζητοῦν στὸ περιθώριον μόνον τῶν διαπραγματεύσεων κάποιες ἄλλες συνέπειες πᾶνω στὸν Ἑλληνικὸ Λαόν, εἶναι ἐπόμενο ἡ ἡγεσία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νὰ εὐρίσκειται σὲ ἔντονον προβληματισμό. Ἐνα προβληματισμὸ πολὺπλευρὸ καὶ δυσχερῆ γιὰ τίς τεράστιες ἠθικὰς καὶ πνευματικὰς ἐπιπτώσεις σ' ὁλόκληρο τὸ ὀρθόδοξο πλήρωμά της, ποὺ

θα προέλθουν ἀπὸ τὴ θέση μας μέσα στὴν οἰκογένεια τῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἢ δὲν ἠθέλησε ἢ δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἀντιδρῶσιν σ' αὐτὴ τὴν κοσμογονικὴ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀνακατάταξη. Πιθανὸν ὅμως ἀπὸ μιὰ συναίσθησι πνευματικῆς αὐτοδυναμίας νὰ μὴ φοβήθηκε γιὰ τὴν νέα προσαρμογὴ. Πρέπει ἀκόμη νὰ τονισθῆ πὼς σὲ προβλήματα ποὺ περιβάλλονται μὲ τὸν μανδύα τῆς ἔθνικης σκοπιμότητος καὶ ποὺ διαμορφώνονται κάτω ἀπὸ προϋποθέσεις καὶ στόχους ἐπιβίωσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους μέσα στὴν γεωγραφικὴ κοιτίδα τῆς ἱστορικῆς γενέσεώς του, ἡ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζει στὴν Πολιτεία τὴν πρωτοβουλία καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ χειρισμοῦ αὐτῶν τῶν προβλημάτων, καὶ περιορίζεται στὸ σωστικὸ ρόλο τοῦ πληρώματός της ἀπὸ ἐνδεχομένους πνευματικὸς κινδύνους. Ἐπομένως εἶναι χρέος τῆς Ἐκκλησίας καὶ στὴν περίπτωσιν τῆς ἐντάξεώς μας

* Εἰσήγησις ποὺ ἔγινε στὶς 16 Μαΐου 1979 σὲ τακτικὴν συνεδρία τῆς Διαρκεῦς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὸν Σεβασμ. Μητροπολίτη Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἀνθίμο Ρούσσα.

νητρον τῆς καινοφανείας καὶ μὲ μόνον στόχον νὰ χαρακτηρισθῶμεν προοδευτικοὶ ἢ ἀκόμη καὶ πρωτοπορειτικοί, μιμούμενοι μετὰ ξενομανίας τὰ ξενικὰ στοιχεῖα, ὀδηγοῦμεθα ἀνεπαισθήτως εἰς θέσεις τοῦτ' αὐτὸ ἀνατρεπτικὰς τῶν μεγάλων παραδοσιακῶν ἀρχῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ πνεύματος! Μετὰ πατάγου αὐτοπροβαλλόμεθα, χρησιμοποιοῦντες στοιχεῖα προκαλοῦντα θόρυβον καὶ οὐχὶ σπανίως ἀγανάκτησιν. Ἱστορία, Φιλοσοφία, Τέχνη, Ποίησις, Λογοτεχνία, ὅ,τι μεγαλειῶδες καὶ θαυμαστὸν ἐδημιούργησαν οἱ Ἀρχαῖοι ἡμῶν πρόγονοι, τίθεται εἰς ἔλεγχον καὶ εἰς ἀμφισβήτησιν! Ἀπομυθοποιήσις τῆς Ἱστορίας! Ἀπομυθοποιήσις τῆς Ποιήσεως τοῦ Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου! Ἀπομυθοποιήσις τῆς Ἀρχαίας ἢ καὶ τῆς Βυζαντινῆς Τέχνης δι' ἀνακαλύψεως δῆθεν ἀλλοτρίων ἐπιδράσεων! Ἀπομυθοποιήσις τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Φιλοσοφίας καὶ Σκέψεως διὰ κριτηρίων ἀκράτου ὀρθολογισμοῦ! Ἀπομυθοποιήσις τῆς Γλώσσης — τῆς μεγαλειώδους καὶ ἀξιοθαυμάστου Γλώσσης τῶν Ἑλλήνων — διὰ τῆς

ἀνατροπῆς ὅλων τῶν καλλιτελείας καὶ ἐκφραστικῆς μεγαλοπρεπειας στοιχείων τῆς Γραμματικῆς, τῆς Συντακτικῆς, τῆς Προσωπιακῆς, τῆς Ρυθμικῆς, τῆς Τονικῆς, τὰ ὅποια οἱ σοφοὶ ἡμῶν πρόγονοι ἀνεκάλυψαν, διεμέρφωσαν καὶ διετύπωσαν, διαφυλάξαντες διὰ τῶν αἰώνων καὶ μεταδώσαντες ταῦτα εἰς ἡμᾶς! Ἀλλὰ φεῦ! διὰ τὰ διαστρέψωμεν, τὰ ἀλλοιώσωμεν καὶ τὰ ἐκχυδαίσωμεν! ὦ! Νεοέλληνες! Οἱ διαλογιζόμενοι μάταια καὶ ψευδῆ! Διότι μάταια καὶ ψευδῆ εἶναι ὅσα ἀλλότρια καὶ ξένα τῶν ἱερῶν Παραδόσεων προβάλλετε! Ἀκούσατε τί λέγει ὁ θεῖος Ψαλμωδός: «Ἐλεος καὶ Ἀλήθειαν ἀγαπᾷ Κύριος ὁ Θεός» (Ψαλμ. 83) καὶ μόνον εἰς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἐκζητοῦντας τὴν Ἀλήθειαν καὶ οὐχὶ εἰς τοὺς ὑπερηφάνους καὶ θορυβοποιούς «χάριν καὶ δόξαν δώσει» ὁ Κύριος!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΙΟΝΗΣ

Ὁμότιμος Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν
Ἀκαδημαϊκός

στην Ε.Ο.Κ. να λάβη όλα τα απαραίτητα μέτρα, ώστε να προφυλάξει τους πιστούς της από τις επερχόμενες μετατροπές, που θα μās επιβληθούν από την «προηγμένη» ευρωπαϊκή κοινωνία. Το θέμα συνεπώς έχει δύο καθοριστικές πλευρές. Ή πρώτη αφορά στον έντοπισμό των πιθανών επιδράσεων που θα θέσουν σε δοκιμασία την πνευματική υπόσταση του ελληνικού λαού. Ή άλλη πλευρά του θέματος αφορά στην ανανέωση της ποιμαντικής και ιεραποστολικής φροντίδος της Έκκλησίας για να κρατήσει κάτω από τις πτέρυγες της τον ορθόδοξο ελληνικό λαό. Αφού, λοιπόν, ή ένταξη της Ελλάδος στην Ε.Ο.Κ. είναι πλέον πραγματικότητας, οι δε πνευματικοί προβληματισμοί γενώνται αυτόματα από τις νέες έθνικες «συγγένειες» που ανατόφρευκτα θα δημιουργήσωμε, είναι ανάγκη στη σύντομη αυτή εισήγηση, πριν προχωρήσωμε στην ουσιαστική διαπραγμάτευση του θέματος από την πλευρά της Έκκλησίας μας, να πληροφορηθοῦμε μερικά στοιχεία γύρω από την Κοινότητα.

Στις 25 Μαρτίου 1957 στο Λόφο του Καπιτωλίου στη Ρώμη, οι «Έξη» (Βέλγιο, Γαλλία, Γερμανία, Ίταλία, Λουξεμβούργο και Όλλανδία) υπογράφουν τις συνθήκες που δημιουργούν την Ε.Ο.Κ. και την Ευρωπαϊκή Κοινότητα Ατομικής Ένεργειας (ΕΥΡΑΤΟΜ). Ακολουθεί σειρά καθοριστικών γεγονότων για την εξέλιξη και την επιτυχή πορεία της Ε.Ο.Κ., από τα όποια αναφέρομε τα σπουδαιότερα.

Στις 19 Μαρτίου 1958 το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο αρχίζει για πρώτη φορά τις εργασίες του στο Στρασβούργο. Ο κ. Robert Schuman, ο πρώτος έμπνευστής και θεωρητικός της Ε.Ο.Κ., εκλέγεται πρόεδρος του.

Στις 9 Ιουλίου 1961 υπογράφεται στην Αθήνα ή συμφωνία συνδέσεως της Ελλάδος με την Ε.Ο.Κ. που είχε ήδη προχωρήσει σε πολλές επιτυχημένες οικονομικές πρωτοβουλίες για τους Έξ πρώτους έταίρους.

Το 1963 αρχίζει με μιá κρίση. Ο στρατηγός de Gaulle δήλωσε στις 14 Ιανουαρίου, ότι ή Αγγλία δεν ήταν έτοιμη να γίνη μέλος της Ευρωπαϊκής Κοινότητας.

Το 1964 οι Έξ συμφωνούν για την ελευθέρα διακίνηση των εργαζομένων στην Κοινότητα.

Τόν Μάιο 1967 υποβάλλει υποψηφιότητα στην Κοινότητα ή Μ. Βρετανία. Συγχρόνως υποβάλλουν αίτησεις εντάξεως ή Ίρλανδία, ή Δανία και ή Νορβηγία. Ή συνθήκη εντάξεως στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα των τεσσάρων νέων μελών υπογράφεται στις Βρυξέλλες στις 22 Ιανουαρίου 1972.

Οι λαοι αυτοί απεφάνθησαν για την ένταξή τους σε δημοψηφίσματα ως εξής. Το 83% των Ίρλανδών ψηφίζουν Ναι, το 63,5% των Δανών Ναι, το 67,2% των Αγγλων Ναι, ενώ το 53% των Νορβηγών ψηφίζουν κατά της εντάξεώς τους στην Κοινότητα.

Τα μεσάνυχτα της 1ης Ιανουαρίου 1973 ή Κοινότητα των Έννεα ευρωπαϊκών χωρών γίνεται πραγματικότητα.

Για πρώτη φορά το 1974, μετά την παράκαμψη της κρίσεως του πληθωρισμού, ο πρωθυπουργός του Βελγίου κ. Leo Tindemans έχει αναλάβει να κάμη μιá ουσιαστική έκθεση σχετικά με το περιεχόμενο και τα μέσα που θα μετατρέψουν την Κοινότητα σε Ευρωπαϊκή Ένωση. Τέλος οι Έννεα αποφασίζουν να θεσμοποιήσουν τις συναντήσεις Κορυφής και να συνέρχωνται τρεις φορές το χρόνο σε ένα «Ευρωπαϊκό Συμβούλιο».

Στις 15 Ιουνίου 1975 ή Έλλάς υποβάλλει επίσημως την αίτηση εντάξεώς της στην Ευρωπαϊκή Κοινότητα. Στις 28 Ιανουαρίου 1976 ή Ευρωπαϊκή Έπιτροπή εκδίδει την γνωμοδότησή της και προτείνει να γίνη αποδεκτή ή αίτηση της Ελλάδος.

Τα έτη 1977 και 1978 οι διαπραγματεύσεις για την ένταξη της Ελλάδος μπαίνουν στην ουσιαστική φάση τους και οι πρώτοι μήνες του 1979 βρίσκουν την Ελλάδα έτοιμη για την τυπική και ουσιαστική ένταξή της στις ευρωπαϊκές οικονομικές κοινότητες. Έτσι ή Έλλάς γίνεται το 10ον μέλος της Ε.Ο.Κ.

Τα πολυάριθμα διαφωτιστικά έντυπα της Ε.Ο.Κ. έχουν περιορισθί μέχρι τώρα στην παράθεση στατιστικών στοιχείων, σχετικών με τα οικονομοτεχνικά, τα βιομηχανικά, τα έμπορικά και τα άγροτικά δεδομένα του καθ' ενός από τα ευρωπαϊκά κράτη της Κοινότητας. Τί συμβαίνει όμως με την πληθυσμιακή κατάσταση των κρατών αυτών και ποιá είναι ή σύνθεσή τους από την άποψη της θρησκευτικής τοποθετήσεως των πολιτών τους στις χριστιανικές Έκκλησίες;

Αυτά τα στοιχεία παραθέτομε έδω κατά προσέγγιση.

Κράτη	Πληθυσμός	Καθολικοί	Προτεστάν.
Γερμανία	61.800.000	45%	55%
Γαλλία	52.700.000	80%	20%
Ίταλία	55.800.000	90%	10%
Όλλανδία	13.700.000	30%	70%
Βέλγιο	9.800.000	90%	10%
Λουξεμβούργο	360.000	90%	10%
Ίρλανδία	3.100.000	60%	40%
Δανία	5.000.000	20%	80%
			Άγγλικανοί
Μ. Βρετανία	56.000.000	20%	80%
Σύνολον πληθυσμού χωρών της Ε.Ο.Κ. 258.260.000.			
Αυτό σημαίνει κατά προσέγγιση ότι ή Έλλάς των 9.000.000 Έλλήνων, που κατά 95% είναι ορθόδοξοι Χριστιανοί, εντάσσεται στις χώρες της Ε.Ο.Κ., υπό τις γνωστές προϋποθέσεις, που αριθμοῦν			
153.060.000	Καθολικούς		
60.400.000	Προτεστάντες και		
44.800.000	Άγγλικανούς.		

Άναμφιβόλως οι αριθμοί αυτοί μπορεί να αλλοιωθούν κάπως, εάν υπολογισθούν με ακρίβεια α) οι Χριστιανοί Άλλων επί μέρους δημολογιών β) οι ορθόδοξοι Χριστιανοί που πομαίνονται από τις Μητροπόλεις του Οικουμενικού Πατριαρχείου στην Εύρώπη γ) οι πιστοί Ξένων θρησκειμάτων και δ) οι Άθαιοι που όμως και στο σύνολό τους δεν αλλοιώνουν τον βαρύ όγκο των ευρωπαϊκών χριστιανικών δογμάτων της Δύσεως.

Η πρώτη αυτή επαφή με τους αριθμούς έντυπωσιάζει τον έρευνητή και οδηγεί σε σκεπτικισμό τον πνευματικό Έλληνα, που αρχίζει να ανησυχάει και να διερωτάται για πολλά πράγματα. Στις ανησυχίες αυτές, πολλοί απαντούν με την διαβεβαίωση ότι η Ε.Ο.Κ. είναι οικονομική ένωση της Εύρώπης και επομένως δεν θα διαταράξει τις Άλλες δομές των ευρωπαϊκών λαών. Έπάνω σ' αυτό το θέμα έχει διατυπωθεί ή ακόλουθη επίσημη θέση.

Η Ευρωπαϊκή Κοινότητα θεμελιωμένη σε μια σχετικά σταθερή οικονομική οργάνωση και σε μια άκλόνητη πολιτιστική ομοιογένεια δεν είναι μόνο σκοπός προς τον οποίο πρέπει να πορευθούν τα κράτη της Εύρώπης, αλλά αποτελεί το άνοτατο κριτήριο βάσει του οποίου θα πρέπει να τέμνονται και τα προβλήματα της οικονομικής εντάξεως και έναρμονίσεως των επί μέρους χωρών.

Η Κοινή Άγορά δεν είναι οικονομική επιχείρηση. Είναι ένα ευρύτατο κοινό πολιτικό έγχείρημα όλων των λαών της Εύρώπης. Και δεν είναι έγχείρημα που μπορεί να γίνει ή να μη γίνει. Άνταποκρίνεται σε μια άδηριτη ιστορική αναγκαιότητα για την πολιτική και πολιτιστική επιβίωσή της. Είναι αίτημα της ιστορίας των εθνών εκείνων που αν και έχασαν την πολιτική και την οικονομική κυριαρχία του κόσμου, διατηρούν τα πρωτεία του πολιτισμού (Κων. Τσάτσος).

Έπάνω ακριβώς στο ίδιο πρόβλημα είναι χρήσιμα τα συμπεράσματα που μπορούν να εξαχθούν από την διακήρυξη του Robert Schuman και από τα σύντομα προόμια των ιδρυτικών συνθηκών της Ε.Ο.Κ.

α) Βασικός στόχος είναι να οργανωθεί μια καινούργια μορφή συνεργασίας ανάμεσα στα κράτη και τους λαούς της Εύρώπης, τόσο στενή που θα κάνει όχι μόνο πολιτικά αδιανόητη, αλλά και πρακτικά αδύνατη οποιαδήποτε σύγκρουσή τους στο μέλλον.

β) Μια τέτοια συνεργασία θα βασίζεται στην κοινή δράση για την εξασφάλιση της οικονομικής και κοινωνικής προόδου όχι όμως αφηρημένα αλλά με συγκεκριμένο σκοπό την ουσιαστική βελτίωση των συνθηκών ζωής και εργασίας όλων των πολιτών της Ευρωπαϊκής Κοινότητας. Τοίτο σημαίνει πως η οικονομική ανάπτυξη πρέπει να ενισχυθεί με τρόπο αρμονικό, για όλες τις περιοχές, ώστε να μειωθεί ή μεγάλη απόσταση που τις χωρίζει και να ενισχυθούν, ιδιαίτερα, οι λιγότερο αναπτυγμένες περιφέρειες.

γ) Η επιδίωξη των κοινών αυτών στόχων προϋποθέτει την διαρκώς μεγαλύτερη ένότητα των οικονομικών των Χωρών - μελών. Μια τέτοια πάλι ένότητα προϋποθέτει ότι θα καταργηθούν όλοι οι περιορισμοί στις συναλλαγές, δασμοί, ποσοτικοί περιορισμοί, τεχνικά και διοικητικά εμπόδια.

Μ' Άλλα λόγια, σημαίνει την κατάργηση των οικονομικών συνόρων ανάμεσα στα Κράτη - μέλη και την ελεύθερη διακίνηση των προσώπων, των εμπορευμάτων και των Κεφαλαίων. Αυτές οι ελευθερίες, ενισχυμένες από ένα σύστημα αποτελεσματικής προστασίας του ελεύθερου ανταγωνισμού, αποτελούν τις βασικές προϋποθέσεις για την δημιουργία μιας ενιαίας, μιας Κοινής Άγοράς.

δ) Η δημιουργία όμως μιας Κοινής Άγοράς δεν είναι παρά μια φάση, ένα βήμα προς μια καθολικότερη και βαθύτερη συγχώνευση των οικονομικών λειτουργιών των Χωρών - μελών, που θα καταλήξει σ' ένα ένοποιημένο, σ' ένα ενιαίο ευρωπαϊκό σύστημα. Η υιοθέτηση κοινής πολιτικής σε μερικούς βασικούς τομείς της οικονομίας (όπως είναι η ενέργεια, το εξωτερικό εμπόριο, η βοήθεια στην ανάπτυξη των τρίτων χωρών, κλπ.) κάνει αναγκαία την εφαρμογή κοινών μέτρων ή τουλάχιστον την έναρμόνιση και Άλλων οικονομικών λειτουργιών, όπως η φορολογία, η νομισματική πολιτική, κλπ.

Η στενοτάτη μορφή συνεργασίας, η κατάργηση των οικονομικών συνόρων και η ελεύθερα διακίνηση των προσώπων, θα οδηγήσει αναπόφευκτα σε ένα πολιτιστικό και πνευματικό συγκρητισμό των λαών της Εύρώπης, που θα Άλλοιωσει σε πολλούς την εθνική τους συνείδηση. Και το υψηλότερο τίμημα θα πληρώσουν οι ολιγάριθμοι λαοί. Άλλ' ενώ οι Άλλες μικρές χώρες, όπως το Βέλγιο και η Δανία, έχουν πολλές εθνικές και πνευματικές ομοιότητες με τους γείτονές τους εταίρους, η μικρή Έλλάς με την ελληνοχριστιανική παράδοσή της, με τον ορθόδοξο χαρακτήρα της και την Άλλη πολιτιστική κληρονομιά της, υποχρεωμένη πάντοτε να διεξάγει άγωνα επιβιώσεως εν μέσω πολλών άρπαστικών γειτόνων της, θα κινδυνεύσει να οδηγηθεί σε μια επικίνδυνη Άλλοτρίωση, αν δεν λάβει τα μέτρα της για την συντήρηση της εθνικής, πνευματικής και πολιτιστικής κληρονομιάς της.

Ειδικότερα οι κίνδυνοι αυτοί διαγράφονται ως έξης.

1. Η γνωστή προσηλυτιστική manía των αϊρέσεων, οι οποίες βλέπουν με βουλμία τον λαό της Έλλάδος που πιστεύει και θρησκευεται, θα επιπέσουν με περισσότερη όρμη και ελευθερία, για να επιτύχουν τους σκοπούς τους. Ο χιλιασμός, μερικές νεοφανεϊς προτεσταντικές παραφυάδες και τα ευρωπαϊκά «γεννήματα» των ανατολικών θρησκειών θα κλιμακώσουν συστηματικότερα από όσο σήμερα την προσπάθεια αποκτήσεως Έλλήνων όπαδών.

2. Οι μεγάλες επίσημες χριστιανικές δηλώσεις, που βλέπουν την Ελλάδα σαν το πιο ισχυρό φρούριο της Ορθοδοξίας στον κόσμο, θα κινηθούν ανετώτερα και μάλιστα «εισηγμένα» για την εκπόρθησή του. Άν και θα θεωρηθῆ ὑπερβολή, ἐν τούτοις πρέπει να λεχθῆ, πὼς εἶναι πιθανόν, ὅτι δὲν ἐπέτυχαν οἱ Σταυροφορίες καὶ ἡ πολιτικὴ τῆς Δύσεως ἐπὶ αἰῶνες, νὰ τὸ ἐπιτόχη ἔμμεσα ἡ Ε.Ο.Κ. στὶς δικές μας ἡμέρες.

3. Ἡ ἔθνολογικὴ συνάφεια τῆς Ἑλλάδος μὲ τοὺς εὐρωπαϊκοὺς λαοὺς, ὑπάρχει φόβος νὰ νοθεύσῃ τὴν βιωματικὴ ταύτιση τοῦ Ἑλληνοῦ μὲ τὴν ἔθνικὴ καὶ τὴν θρησκευτικὴ παράδοσή του. Εἶναι στὴ θέληση καὶ στὴν εὐθύνη τῶν νεοελλήνων νὰ ἀποφύγῃ ἡ Ἑλλάς τὸν ἐκφραγκισμό τῆς. Διαφορετικὰ θὰ κινδυνεύσῃ νὰ ἀφομοιωθῆ.

4. Ἀμεσώτερους κινδύνους ἀντιμετωπίζει ἡ ἑλληνικὴ οἰκογένεια. Νέα ἤθη στὶς σχέσεις τῶν μελῶν τῆς οἰκογενείας, στὶς σχέσεις τῶν παιδιῶν πρὸς τοὺς γέροντες γονεῖς, ἀπαιτήσεις τῶν παιδιῶν γιὰ ἐλευθεριώτερη ζωὴ, νέες μορφές ψυχαγωγίας καὶ γενικὴ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὶς ρίζες τῶν οἰκογενειακῶν παραδόσεων, θὰ ὀδηγήσουν στὴ διάσπαση τῆς οἰκογενειακῆς ἐνότητας. Παράδειγμα ἐπίκαιρο ἡ περιώνυμη ἔκθεση Γαζῆ, πού τὴν ἐνεπνεύσθησαν κυρίως μερικὲς κυρίες τῶν Ἀθηνῶν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσουν τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἐλληνίδων γυναικῶν πού ζοῦν στὶς ἐπαρχίες καὶ στὴν ὑπαίθρο, ἂν συμφωνοῦν μὲ τὶς ἐκρηκτικὲς καὶ ἀπαράδεκτες προτάσεις τους πού θὰ ὀδηγήσουν οὐσιαστικὰ στὴ διάλυση τῆς ἑλληνικῆς οἰκογενείας.

5. Ἡ εὐρωπαϊκὴ νοοτροπία γιὰ τρόπους ζωῆς καὶ ἐπίγειες ἐπιδιώξεις στερεῖται τοῦ συναισθηματικοῦ βιώματος πού χαρακτηρίζει τοὺς Ἕλληνες σὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τοῦ οἰκογενειακοῦ, τοῦ ἰδιωτικοῦ καὶ δημοσίου βίου των. Γι' αὐτὸ εἶναι βέβαιο τὸ «σὸς» πού θὰ δημιουργηθῆ στὸ λαό μας ἀπὸ τὴν συνάφεια αὐτῆ, ἐνῶ εἶναι ἄγνωστος ὁ τρόπος πού θὰ ἀντιδράσῃ.

6. Οἱ θεμελιώδεις βάσεις δημιουργίας καὶ ἐξελίξεως τῆς Ε.Ο.Κ. τείνουν στὴ διαμόρφωση ἐνὸς τύπου οἰκονομικοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἰδεῶδες τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ δημιουργία τοῦ θρησκευτικοῦ - πνευματικοῦ ἀνθρώπου, ἀπελευθερωμένου ἀπὸ τὰ ἀποκλειστικὰ δεσμὰ τῶν ἐγκοσμίων οἰκονομικῶν καὶ τεχνικῶν ἐπιδιώξεων. Αὐτὸς ὁ οἰκονομικὸς ἀνθρώπος λέγεται σήμερον HOMO AUTONOMUS (ἄνθρωπος αὐτόνομος, αὐτάρκης). Ὁ ἄλλος εἶναι ὁ HOMO RELIGIOSUS, ὁ θρησκευόμενος ἀνθρώπος. Στὴ φιλοσοφία τῆς Ε.Ο.Κ. κυριαρχεῖ ὁ οἰκονομικὸς ἀνθρώπος, ἐνῶ ἀγνοεῖται τελείως ὁ θρησκευόμενος. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἄμεσος καὶ προφανὴς κίνδυνος γιὰ τοὺς λαοὺς ἐκείνους, πού ἐπέτυχαν τὴν ἔθνικὴ ἐπιβίωσή τους μὲ τὴν ἐνοπιὸν δύναμη τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεώς τους.

7. Τὰ τέσσερα ὄργανα διαρθρώσεως καὶ διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Κ., δηλαδὴ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο,

τὸ Συμβούλιο Ὑπουργῶν, ἡ Ἐπιτροπὴ καὶ τὸ Δικαστήριο, πιστοποιοῦν ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κοινότης θὰ μπορῆ νὰ ὑπερκεράσῃ σὲ πλείστα ὄσα θέματα, τὶς διαθέσεις καὶ τὰ προγράμματα τῆς ὑπευθύνου Κυβερνήσεως μιᾶς χώρας-μέλους ὅπως ἡ Ἑλλάς, τῆς ὁποίας ἡ συμμετοχὴ στὰ ὄργανα αὐτὰ θὰ εἶναι ἀναλογικὴ. Αὐτὴ ἡ διαπίστωση ἀπαιτεῖ πολλὴ σκέψη καὶ ἔρευνα.

8. Ὁ εἰδικὸς καθηγητὴς Louis Janz τέως διευθυντὴς τῆς Γενικῆς Διευθύνσεως Πληροφοριῶν τῆς Ε.Ο.Κ. ἐπισημαίνει σὲ ἄρθρο του, πὼς οἱ δημιουργοὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος ἔδειξαν μεγάλη σοφία πού προτίμησαν ἀπὸ τὴν συντηρητικὴ ὀνομασία «Κράτος» τὴν ἀφηρημένη ἐκφραση «Κοινότης». Ἡ ὀνομασία αὐτὴ πρέπει νὰ διατηρηθῆ ὡς σύμβολο ἀνανεώσεως τῆς πολιτικῆς σκέψεως: τὰ σύμβολα δὲν εἶναι μόνον ἀπαραίτητα πολιτικὰ στοιχεῖα, εἶναι καὶ κρίσιμοι παράγοντες πολιτικῆς κοινωνικοποιήσεως. Καὶ συνεχίζει: Τὸ ἄμεσα ἐκλεγμένο Κοινοβούλιο μπορεῖ νὰ συμβάλῃ στὴν τοποθέτηση τῆς «Εὐρώπης» στὸ κέντρο τῆς πολιτικῆς σκηνῆς, ὥστε νὰ γεννηθῆ ἡ διανοητικὴ κίνηση πού θὰ φέρῃ τὴν Εὐρώπη ἀπὸ τὸν 19ο στὸν 20ο αἰῶνα, ἀφοῦ τὸ μεγαλύτερο τμήμα τοῦ 20οῦ αἰῶνα τὸν πέρασε αὐτοκαταστρεφόμενη.

Ἐδῶ, ἡ σκόπιμη καὶ ἔντεχνη ἀποσιώπηση τῶν ἐπιπτώσεων τῆς Ε.Ο.Κ. σὲ θέματα πίστεως καὶ ζωῆς γιὰ κάθε ἓνα εὐρωπαϊκὸ λαό, ἂν μὴ τι ἄλλο, ἐπιβεβαιώνει τὴν σοβαρότητα τοῦ προβλήματος.

Μὲ ὅλα αὐτὰ δὲν θέλομε νὰ ποῦμε, πὼς ὁ ὀρθόδοξος λαός μας εἶναι χωρὶς ἐλαττώματα καὶ πὼς οἱ εὐρωπαϊκοὶ λαοὶ δὲν ἔχουν τίποτε καλὸ νὰ μᾶς προσφέρουν. Μιὰ τέτοια σκέψη θὰ ἦταν λανθασμένη καὶ ἄδικη. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα δὲν εἶναι τί θὰ «προσλάβωμε» ἀπὸ τοὺς Εὐρωπαίους, ἀλλὰ πὼς θὰ διαφυλάξωμε τὴν φυσιογνωμία καὶ τὰ καλὰ ἰδιώματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπὸ τὸν κίνδυνο τῆς ἀλλοιώσεως. Καὶ πέρα ἀπ' αὐτὸ, σὲ ὅ,τι ἀφορᾷ στὴν Ἐκκλησία, πὼς θὰ κρατηθῆ ὁ ὀρθόδοξος λαός μας στὴν κιβωτὴ τῆς Ἐκκλησίας, γιὰ νὰ μὴ καταποντισθῆ στὸν κατακλυσμὸ τῶν πολυμόρφων κυμάτων δυτικῆς προελεύσεως. Ἡ «ἐπίθεση» τὴν ὁποῖαν θὰ δεχθοῦμε θὰ ἀποτελέσῃ ἰσχυρὴ πίεση στὶς ἀσθενεῖς δυνάμεις μας καὶ ὁ κίνδυνος θὰ εἶναι ἄμεσος. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συγκρούσεως δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἀριθμητικὰ δεδομένα, ἀλλὰ ἀπὸ τὴν πνευματικὴν ποιότητα τῶν «ἀντιπάλων» πιστεύομε πὼς ἔχομε ὅλες τὶς προϋποθέσεις γιὰ νὰ διατηρήσωμε τὴν ἔθνικὴν μας φυσιογνωμία. Στὸν εἰρηνικὸ αὐτὸ ἀγῶνα τοῦ ἐλληνοχριστιανικοῦ πνεύματος, πού καθυπέταξε ἄλλοτε ὀλόκληρη τὴν Ρωμαϊκὴ αὐτοκρατορία, ἔχουν χρέος νὰ συμμετάσχουν ὅλοι οἱ Ἕλληνες, χωρὶς μεμψιμοιρίες, ἐγωκεντρισμοὺς καὶ διασπάσεις. Γιατὶ ἀλλιῶς θὰ χαθῶμε μέσα στὸ ἀπέραντο ἀνθρώπινο εὐρωπαϊκὸ πέλαγος.

Ἡ Ἐκκλησία μας καλεῖται νὰ ἀνασυντάξῃ τὶς δυνάμεις τῆς καὶ νὰ συστηματοποιήσῃ τὶς προσπάθειές τῆς γιὰ τὴν κατοχύρωση τῶν πνευματικῶν δικαιοδο-

σιών της στο λαό που τον καθοδηγεί επί μακρούς αιώνες σ' αυτό τον τόπο. Η μάχη θα δοθή κυρίως στα μεγάλα αστικά και έμπορικά κέντρα της πατρίδος μας, από τα όποια όμως άσκειται άμεση επίδραση σ' όλοκληρο τον γεωγραφικό χώρο της Ελλάδος, κάτω από τις γνωστές συνθήκες επικοινωνίας κέντρου και περιφερείας. Η έναρξη πρέπει να γίνη από μια νέα μορφή διοικητικής διαρθρώσεως. Είναι απολύτως άνάγκη να συγκροτηθή άμεσα μια μόνιμος συνοδική έπιτροπή για τις ποιμαντικές συνέπειες της συνδέσεώς μας με την Ε.Ο.Κ. Η έπιτροπή αυτή με έμπειρο και γλωσσομαθή κληρικό γραμματέα να συγκεντρώνη από τώρα τα στοιχεία που χρειάζονται για την μελέτη του προβλήματος, αν δεν είναι πλέον άργά.

Πρώτο έργο της έπιτροπής σέ συνεργασία με την Άποστολική Διακονία της Έκκλησίας μας να είναι: α) η σύγκληση συνεδρίου ιεροκληρικών με θέμα την Ε.Ο.Κ., β) η δημιουργία σεμιναρίου εκπαιδεύσεως έφημερίων που υπηρετούν σέ ναούς αστικών και εμπορικών κέντρων μας. Έπειδή η ένορία είναι το κύταρο της ποιμαντικής φροντίδος της Έκκλησίας, η προσπάθεια πρέπει να άρχιση από κει με ειδικά προγράμματα ένημερώσεως των πιστών. Κατευθυντήρια γραμμή αυτής της προσπάθειας να είναι η διατήρηση της πνευματικής όρθοδόξου κληρονομίας μας και η συνειδητοποίηση από μέρους των πιστών ότι στις όποιεσδήποτε μορφές επικοινωνίας με τους λαούς της Ε.Ο.Κ. έμεις δεν θα παύσωμε ποτέ να είμεθα οι "Έλληνες Όρθόδοξοι Χριστιανοί, που δεν ανταλλάσσωμε ποτέ και με τίποτε αυτόν τον άνεκτίμητο θησαυρό. Η ποιμαντική αυτή διαφώτιση μπορεί να γίνη σέ εύριτερη κλίμακα σέ όλη την επικράτεια με ειδικά έντυπα και κηρύγματα που θα πληροφορούν τον λαό μας άπλά, πρακτικά και χωρίς φανατισμούς, ποιές είναι οι καταστάσεις που δημιουργούνται από την έλευθέρα επικοινωνία με τους λαούς της Δύσεως.

Ένα εύρύ πεδίο κοινής προσπάθειας Έκκλησίας και Πολιτείας είναι η προετοιμασία της σημερινής μαθητικής νεότητος για να αντιμετώπιση την πραγματικότητα που έμεις οι σύγχρονοι και άρωμοι "Έλληνες της προετοιμάζωμε. Οι φιλόλογοι και οι θεολόγοι της Μέσης Εκπαιδεύσεως είναι οι πιο άρμόδιοι για να μεταφέρουν στα παιδιά μας τις δικές τους αναλογικές ευθύνες για την σωστή και άξιοπρεπή στάση μας μέσα στην ευρωπαϊκή οικογένεια. Μακριά από πτωχοπροδρομισμούς και ήττοπάθειες, με τον μακραίωνα όπλιισμό της προγονικής μας δημιουργίας, αλλά και με τον δυναμισμό του Έλληνισμού σήμερα, να έμπνεύσωμε

στους νέους μας το αίσθημα, πώς με την σκληρή δουλειά της μαθήσεως, με την υπεύθυνη αντιμετώπιση της ζωής και με την προσήλωσή τους στην έλληνοχριστιανική παράδοση του Γένους μας, θα άποδειχθούν οι αύριονοι δημιουργοί ενός άκμάζοντος Έλληνισμού. Ένός Έλληνισμού που όχι μόνον θα διατηρήση άκεραία την έθνική ταυτότητά του, αλλά που θα μπορέση να προσφέρει και στους άλλους οικογενείς στοιχεία από την δημιουργική δραστηριότητά του. Δεν πηγαίνομε στην Ε.Ο.Κ. για να άλλωθοΰμε, αλλά για να άλλώσωμε πνευματικά την Ευρώπη. Δεδομένου ότι Ευρωπαίοι διανοούμενοι πιστεύουν ότι πολλά έχει να ώφεληθή η Ευρώπη από την άμεση έπαφή με την ελληνική κλασσική κληρονομία και την νεοελληνική χριστιανική όρθόδοξο ζωή και πραγματικότητα.

Η Έκκλησία πρέπει να παίξη πρωτεύοντα ρόλο στην προσπάθεια για την διατήρηση της φυσιογνωμίας του έθνικου και πνευματικού μας βίου. Έχει την δυνατότητα και τις προϋποθέσεις. Ο προφορικός και γραπτός λόγος προσφέρεται άφθονος σέ κληρο και λαό. Δεν αντιδικούμε με την Πολιτεία στην κίνηση αυτή προς την Ευρώπη, αφού ύψιστα έθνικά και οικονομικά συμφέροντα επιβάλλουν την ένταξή μας. Έπειδή όμως σέ μās πέφτει το βάρος για να διασφαλίσωμε τα πνευματικά συμφέροντα του λαού μας, που είναι άσυγκρίτως άνώτερα από τα οικονομικά, ζητούμε από τους υπευθύνους του Κράτους να δοΰν τις προσπάθειές μας κάτω από ένα πρίσμα κατανοήσεως και έπιδοκμασίας. Να μη έχωμε και έπ' αυτού τις ένστάσεις των γνωστών κύλων, που ξεκινώντας από άπαράδεκτες προκαταλήψεις, χαρακτηρίζουν κάθε ενέργεια της Έκκλησίας όπισθοδρομική. Η δύναμη της αντίστάσεως του ελληνικου λαού στις πιθανότητες μειώσεως της ιστορικής και έθνικής αυτοσυνειδησίας του από την άνάμειξη με τους ευρωπαϊκούς λαούς άνήκει στην Όρθόδοξη Έκκλησία. Γιατί εκεί βρίσκονται οι πιο στέρες και γεννητρες ρίζες της δημιουργίας του. Έκει κάτω από τους τρούλλους και τις στέγες των εκκλησιών μας ριζώνωμε όλοι σ' αυτό τον ιστορικό τόπο. Η Έκκλησία μας, που μās προετοιμάζει πρώτιστα για την Βασιλεία του Θεού, μās κρατεί στερεωμένους στην όμορφη επίγεια πατρίδα μας που την άγίασαν άπόστολοι, μάρτυρες, όσοι και δάσκαλοι πολλοί. Όλοι μαζί, λοιπόν, με τον γνωστό δυναμισμό της φυλής μας, με τον όπλιισμό της όρθοδόξου παραδόσεώς μας, με άξιοπρέπεια και εργατικότητα άς συναντήσωμε τους ευρωπαϊκούς λαούς, άποφασισμένοι να «μένωμεν έν οίς έμάθομεν και επιστώθημεν».

ΕΝ ΟΨΕΙ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

Κατά τὸν πρὸ διμήνου τελεσθέντα πανηγυρικὸν ἑορτασμὸν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ὁ Μακ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν, ἀπαντῶν εἰς προσφώνησιν τοῦ Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, διεπίστωσεν, ὅτι «δυστυχῶς ἡ Ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία βάλλεται ἐπ' ἐσχάτων, οἱ δὲ ἐχθροί, τοὺς ὁποίους σήμερον ὑποχρεοῦται νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἡ Ὁρθόδοξία, εἶναι καὶ πολλοὶ καὶ διὰ πολλῶν φονικωτάτων ὄπλων ἐξωπλισμένοι... Κατ' αὐτῶν ἀντέστη πάντοτε σθεναρῶς διὰ τοῦ ἀκατανικήτου ὄπλου τοῦ πνεύματος τῆς πίστεως καὶ τῶν σταυρικῶν τῆς παθῶν καὶ ἀνῆγε κάθε Γολγοθᾶν τῆς εἰς Ἀνάστασιν» («Ἐκκλησία» 56 (1979) 166-7). Κατὰ παρόμοιον τρόπον καὶ νῦν ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ὑπεχρεώθη ἐπ' ἐσχάτων ν' ἀποδυθῆ εἰς ἀμυντικὸν ἀγῶνα πρὸς ἀπόκρουσιν τῶν ἐπαπειλούντων αὐτὴν νέων κινδύνων, ἐξωτερικῶν τε καὶ ἐσωτερικῶν, ἐμφανῶν τε καὶ ἀφανῶν, προάσπισιν δὲ τῶν εὐαγγελικῶν καὶ κανονικῶν ἀρχῶν καὶ παραδόσεων αὐτῆς, δι' ὧν ἐπὶ μακροὺς αἰῶνας ἐγαλούχησε τὸ Ἑλληνικὸν Γένος. Οὕτω βάλλεται δεινῶς ἡ Ὁρθόδοξία ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐκ μέρους τῶν Τούρκων, ἀλλ' ἐκ παραλλήλου ἤρξατο βαλλομένη ἐκ τοῦ ἀφανοῦς ὑπὸ τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ ἡ ἐν Ἑλλάδι Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία χάριν τῆς ἐπιδιωκομένης «προσαρμογῆς» καὶ «ἐναρμονίσεως» τῆς Ἑλληνικῆς νομοθεσίας πρὸς τὴν τῆς Κοινότητος ταύτης, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσέρχεται ἡ Ἑλλάς. Σχετικῶς ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια», ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 1.5.79, ἐπληροφόρησε τὸν πιστὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ τὰ ἐξῆς καταπληκτικῶς: «Ὁ διαβόητος νόμος γιὰ τὴν ἀόπλη θητεία τῶν ἀντιρρησιῶν συνειδησεως», ποὶ εὐνοεῖ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο τοὺς χιλιαστῆς, ψηφίστηκε ἀπ' τὴν Ἑλληνικὴ Βουλὴ, γιατί τὸ ζήτησαν οἱ Εὐρωπαῖοι. Μέσα στὰ δυὸ τελευταῖα χρόνια καὶ ἄλλοι καινοφανεῖς, γιὰ τὰ ἑλληνορθόδοξα δεδομένα, νόμοι ψηφίστηκαν, ἐνῶ «ἀλλαγῆς ἐκσυγχρονισμοῦ» ἐτοιμάζονται. Ἐκτός ἀπ' τὸν προαναφερθέντα νόμο, τὴν νομιμοποίησιν τῶν ἀμβλώσεων καὶ τὸ «αὐτόματο» διαζῦγιον, τώρα συζητεῖται καὶ μελετᾶται ἡ ἀποποινικοποίηση τῆς μοιχείας, ἡ νομιμοποίησιν τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἡ τροποποίησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου (περιορισμὸς κωλυμάτων, τέλεσι 4ου γάμου, κατάργησιν τῆς ὑποχρεώσεως γιὰ συνοίκησιν τῶν συζύγων κ.λπ.) ἡ καθιέρωσιν πολιτικοῦ γάμου. Ἔστω δὲ καὶ ἂν διαφραστήσαν πρὸς τὸ παρὸν, ὑπάρχον πληροφορίες, ὅτι ἡ Ε.Ο.Κ. ζήτησε τὴν κατάργησιν τῆς αὐτονομίας τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ τὴν σύναψιν διπλωματικῶν σχέσεων μετὰ Βατικανό. Καὶ δὲν εἶναι, ἐνδεχομένως, ἄσχετη μετὰ τῆς ἐξελέξις αὐτῆς ἡ «φιλολογία» τῶν τελευταίων μηνῶν γιὰ τὸ χωρισμὸ Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας καὶ γιατί ὄχι καὶ γιὰ τὴ λειτουργία μόνο μικτῶν σχολείων»

Αἱ αὐθεντικαὶ αὐταὶ πληροφορίαί, ὡς καὶ ἄλλα ψιθυριζόμενα, προῦξένθησαν κατάπληξιν εἰς τὸν εὐσεβῆ Ἑλληνικὸν λαόν, ὅστις ἤρχισε νὰ συνειδητοποιῆ τοὺς ἐπικρεμαμένους κατ' αὐτοῦ σοβαροὺς κινδύνους

ἐκ τῆς εἰσόδου τῆς χώρας ἡμῶν εἰς τὴν Ε.Ο.Κ., ὡς καὶ ἐκ τοῦ λυμαινομένου τὴν χώραν κακῆς ποιότητος ξένου Τουρισμοῦ, ἰδιαίτερος δὲ κατὰ τῶν ἀσθενούντων περὶ τὴν θρησκευτικο-ἠθικὴν καὶ ἔθνικὴν συνείδησιν καὶ οὕτω κινδυνεύοντων νὰ παρασυρθῶσιν εἰς ἀπάμβλυνσιν τοῦ θρησκευτικο-ἠθικοῦ καὶ ἔθνικοῦ αἰσθητηρίου αὐτῶν καὶ εἰς θρησκευτικὸν καὶ ἔθνικὸν συγκρητισμὸν μέχρι πλήρους ἀλλοτριώσεως. Πρόκειται λοιπὸν περὶ κινδύνου προφανοῦς τοῦ ὀρθοδόξου λαοῦ ἡμῶν, τοῦ ἀποτελοῦντος τὸ κέντρον ἐν τῷ ὁποίῳ διαφυλάσσεται ἡ τιμαλφεστάτη κληρονομία τοῦ Γένους μετὰ τῆς ὀρθοδόξου χριστιανικῆς καὶ ἑλληνικῆς παραδόσεως αὐτῆς. Καὶ ἐνῶ κατ' ἀρχὴν καὶ βάσιν ἡ Ἐκκλησία δὲν διαφωνεῖ εἰς τὸ θέμα τῆς ἐντάξεως τῆς χώρας εἰς τὴν Ε.Ο.Κ., ἐν τούτοις εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ἀντιδράσῃ κατὰ τῶν καταστροφικῶν ἐπιπτώσεων καὶ συνεπειῶν ἐκ τῆς ἐσπευσμένης, ἀπρομελετήτου καὶ ἀπροπαρασκευάστου ἐντάξεως ἐπὶ τοῦ θρησκευτικο-ἠθικοῦ, πολιτιστικοῦ, οἰκογενειακοῦ καὶ κοινωνικοῦ πεδίου καὶ τῶν ἐκ ταύτης ἐπαπειλούντων τὸν Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν λαὸν μεγάλων κινδύνων, ἐνῶ ἐπιβάλλεται, ὅπως πάση θυσίᾳ διατηρήσῃ οὕτως τὴν πνευματικὴν καὶ πολιτιστικὴν φυσιογνωμίαν του, ἐπ' ἀγαθῷ ἑαυτοῦ τε καὶ αὐτῆς τῆς Κοινότητος.

Ἀκριβῶς ἐν ὄψει τῶν κινδύνων τούτων εὐρεθεῖσα ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν, ἀντέδρασε καθηρόντως κατὰ τῆς ψηφίσεως τῶν νόμων περὶ ἀμβλώσεων, «αὐτόματο» διαζυγίου καὶ τῆς ἀόπλου θητείας τῶν χιλιαστῶν, ἀλλὰ δυστυχῶς οἱ ἰθύνοντες τὰ τῆς Πολιτείας σήμερον «οὐκ ἠβουλήθησαν συνιέναι», δημιουργηθείσης οὕτω καὶ σοβοῦσης κρίσεως ἐν ταῖς σχέσεσιν Ἐκκλησίας καὶ Πολιτείας ἐν Ἑλλάδι. Ἀλλὰ καὶ καθ' ἣν στιγμὴν χαράσσονται αἱ γραμμαὶ αὐταὶ συνέρχεται καὶ αὐθις ἡ Ἱερά Σύνοδος (κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἄλλων δημοσιογραφικῶν πληροφοριῶν) πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν μελετωμένων νέων μέτρων πρὸς δῆθεν «ἐκσυγχρονισμὸν» τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου καὶ ἄλλων, δι' ὧν ἐπαπειλοῦνται νέοι κίνδυνοι ἀλλοιώσεως τῆς θρησκευτικο-κοινωνικῆς, οἰκογενειακῆς, πνευματικῆς καὶ πολιτιστικῆς φυσιογνωμίας καὶ ταυτότητος τῆς χώρας ἡμῶν. Σχετικῶς παρατηρεῖ ὀρθῶς ἡ «Ἐκκλησιαστικὴ Ἀλήθεια» (φ. 1.4.79), ὅτι αἱ εἰς τὸ οἰκογενειακὸν δίκαιον «προτεινόμενες ἀλλαγῆς εὐνοοῦν τὴν διάλυσιν τῆς οἰκογένειας, τὸν ἐκφυλισμὸν τῆς σὲ εὐσχημη παλλακείᾳ, τὴν σχετικοποίησιν τῶν δεσμῶν πού σήμερον συνδέουν τὰ μέλη τῆς, τὴν πρόωρον αὐτονομίαν τῶν παιδιῶν ἀπὸ τὴν «καταπιεστικῆς» πατρικῆς ἐξουσίας, τὴν αὐθαίρετην ἀνεξαρτοποίησιν τῆς γυναίκας, τὴν κατάργησιν τοῦ δημόσιου χαρακτῆρα τοῦ γάμου καὶ τὸν ὑποθίβασμόν του σὲ ἰδιωτικὴν ὑπόθεσιν, πού ἀφορᾷ δυὸ ἀνθρώπους, τὴν διευκόλυνσιν τῆς διαλύσεώς του. Μετὰ ἕνα λόγο, τὴν ἀνατροπὴν τῆς παραδοσιακῆς μορφῆς τοῦ θέλει τὴν οἰκογένεια ἐστὶ ἀληθινή, μετὰ ἱεράρχησιν προσώπων, μετὰ ἱερότητα, μετὰ «συγκλήρωσιν τοῦ βίου παντός», μετὰ παιδιὰ, μετὰ ἀλληλεξάρτησιν τῶν μελῶν τῆς.

μέ κοινές κατευθύνσεις, με την παρουσία του Θεού μέσα της».

Είναι προφανές, ότι δια τῶν ἀνωτέρω και ἄλλων ὀθνείων νεωτεριστικῶν διατάξεων τοῦ οἰκογενειακοῦ δικαίου, ξένων ὄλων πρὸς τὰς θρησκευτικὰς πεποιθήσεις, τὰς ἑλληνορθόδοξους παραδόσεις και τὸ καθόλου πνεῦμα και τὰ ἦθη και τὰ ἔθιμα τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἄγεται οὗτος εἰς πνευματικὴν ἀλλοτριώσιν, ἀφελληνισμὸν και ἀποχρωματισμὸν τῆς ὀρθοδόξου πίστεως και παραδόσεώς του, τοῦθ' ὄπερ θὰ θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ἰδιωτυπίαν και αὐτοσυνειδησίαν και τὸ ἦθος αὐτοῦ, συντελοῦσης εἰς τοῦτο και τῆς ἐπιχειρουμένης παραχαράξεως τῆς ἐθνικῆς Ἱστορίας και γλώσσης και τῆς συγχύσεως ἐν τῷ χώρῳ τῆς Παιδείας, μετὰ τὴν διαγραφὴν μάλιστα «τῶν ἀξιῶν τοῦ ἑλληνικοῦ και χριστιανικοῦ πολιτισμοῦ» ἐκ τοῦ 16ου ἄρθρου τοῦ συντάγματος τῆς Ἑλλάδος.

Ἄλλὰ πάντα ταῦτα ὀδηγοῦσιν εἰς τὴν ἀνατροπὴν τοῦ πατροπαράδοτου συστήματος σχέσεων μεταξύ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας και τῆς Ἑλληνικῆς Πολιτείας, τὸ ὄποῖον ἀπὸ τῆς βυζαντινῆς ἐποχῆς διεμορφώθη εἰς σύστημα συναλληλίας και συμφωνίας και ἄρμονικῆς συνεργασίας και ἀλληλοβοηθείας. Εὐλόγως δέ, καθ' ὄσον πρόκειται περὶ συνυπάρξεως και παραλλήλου ἐνεργείας δύο διαφόρων και διακεκριμένων και ἀνεξαρτήτων ἀπ' ἀλλήλων Ὀργανισμῶν, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἶναι θεανθρώπινος και αὐτόνομος ἐπὶ θείου, ἀναλλοιώτου και αἰωνίου δικαίου ἐρειδόμενος, ὁ δὲ εἶναι καθαρῶς ἀνθρώπινος, ἐπὶ θεοῦ, εὐμεταβλήτου και παροδικοῦ δικαίου στηριζόμενος. Ἐπομένως, ὄπως ἡ Πολιτεία εἶναι αὐτόνομος και ἀνεξάρτητος, διεπομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου συντάγματος αὐτῆς, οὕτω και ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτόνομος και ἀνεξάρτητος, διεπομένη ὑπὸ τοῦ ἰδίου εὐαγγελικοῦ και κανονικοῦ συντάγματος αὐτῆς, ἄνευ αὐθαιρέτων ἀλληλεπεμβάσεων και ἀλληλοκαταδυναστεύσεων, και ἰδίως ἄνευ τοῦ ἀνεξελέγχτου κρατικοῦ παρεμβατισμοῦ in spiritualibus τῆς Ἐκκλησίας. Ἀναμφιβόλως ἡ τοιαύτη μετὰ τῆς Ἐκκλησίας και Πολιτείας σχέσις, ὄσάκις ἐλειτούργει ὀμαλῶς, ἀπέβη ἐπ' ἀγαθῷ ἀμφοτέρων τῶν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἰδρυμένων Ἄρχῶν τούτων, και μάλιστα ἡ Ἐκκλησία ἠδυνήθη νὰ προσφέρῃ ἀνεκτιμήτους ὑπηρεσίας εἰς τὴν Πολιτείαν και τὸ Ἔθνος, και πάντοτε μὲν ἰδίως δὲ εἰς κρίσιμους στιγμὰς μεγάλων ἐθνικῶν κινδύνων, καθ' ὄσον ἀμφότεροι ἐθεωροῦντο ὄτι ἀπετέλουν, ἐν ἐσχάτῃ ἀναλύσει,

ἐνα ζῶντα διφυῆ ὀργανισμὸν, ὄστινος ἡ μὲν Ἐκκλησία ἐπέχει τὴν θέσιν τῆς ψυχῆς, ἡ δὲ Πολιτεία τὴν θέσιν τοῦ σώματος.

Ἐπειδὴ ὄμως «ὁ κόσμος ὄλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται» (Α' Ἰωάν. 5,19), οὐχὶ σπανίως διαταράχθη τὸ ἀνωτέρω σύστημα τῶν σχέσεων Ἐκκλησίας και Πολιτείας δι' ἀνεπιτρέπτων ἐπεμβάσεων εἰς τὰ interna corporis τῆς Ἐκκλησίας πάλαι μὲν ὑπὸ βυζαντινῶν τινῶν αὐτοκρατόρων, ἐν τῷ παρόντι δὲ ὑπὸ τῆς οὕτως ἀποκληθείσης «νόμῳ κρατοῦσης» Ἑλληνικῆς Πολιτείας, ἦτις και νῦν μελετᾷ ἵνα προβῇ μονομερῶς εἰς τὰς ἀνωτέρω μνημονευθείσας κατακρίτεας ἀποφάσεις και ἐνεργείας, δι' ὧν ἀπεργάζεται τὴν ἀνατροπὴν τοῦ κρατοῦτος ἀπὸ τοῦ Μεγάλου Κωνσταντίνου συστήματος σχέσεων Ἐκκλησίας και Πολιτείας, μέχρι και αὐτοῦ τοῦ θρυλουμένου πλήρους χωρισμοῦ τῆς ἐν Ἑλλάδι Πολιτείας ἀπὸ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας (οὐχὶ βεβαίως και τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους και τοῦ ἀποδήμου Ἑλληνισμοῦ!), κατὰ παραγνώρισιν τῶν διδαγμάτων τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν Ἱστορίας περὶ τῆς ἀδιασπᾶστου ἐνώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ και τοῦ Ὀρθοδόξου Χριστιανισμοῦ, ὡς και τοῦ κινδύνου διασπᾶσεως τῆς ἐνότητος τῆς θρησκευτικῆς και τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ. Πάντα δὲ ταῦτα τεκταινόνται ἐρήμην τῆς ἀρρήκτως μετὰ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους ἠνωμένης Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὡς και τοῦ «πιστοῦ λαοῦ, ὄστις ἐστὶν ὁ ὑπερασπιστῆς τῆς θρησκείας και ὄστις ἐθέλει τὸ θρησκευμα αὐτοῦ αἰωνίως ἀμετάβλητον και ὀμοειδὲς τῷ τῶν πατέρων αὐτοῦ», ὡς ἔγραφον οἱ Ὀρθόδοξοι Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς τὸ 1848 πρὸς τὸν Πάπαν Πιον Θ'.

Τούτων δ' ὄμως οὕτως ἐχόντων, ἡ ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι ὑποχρεωμένη, στοιχοῦσα τῇ μακροαίῳν Παραδόσει αὐτῆς, ἵνα ἐνεργήσῃ και ἐν προκειμένῳ ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ἰδίου δικαίου αὐτῆς, ἀποδίδουσα «τὰ τοῦ Καίσαρος τῷ Καίσαρι και τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ» (Ματθ. 22,21. Μάρκ. 12,17. Λουκ. 20,25) και, ἐν ἀνάγκῃ, πειθαρχοῦσα «Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις» (Πράξ. 5,29). Διότι, «οὐ βασιλέων ἐστὶ νομοθετεῖν τῇ Ἐκκλησίᾳ... βασιλέων ἐστὶν ἡ πολιτικὴ εὐπραξία, ἡ δὲ ἐκκλησιαστικὴ κατάσταση πομένων και διδασκάλων», κατὰ τὸν ἐρμηνευτὴν τῆς ἀρχαίας Ἱερᾶς Παραδόσεως Ἰωάννην Δαμασκηνὸν (Ε.Π. 94,1296).

Καθηγητῆς ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΠΗΣ

Μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν

Η ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΙΣ ΤΗΣ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΟΤΗΤΟΣ ΤΩΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ*

ε) Διάθεσις ψυχωφελῶν ἐντύπων διαφωτιστικοῦ καὶ σωφρονιστικοῦ περιεχομένου εἰς κύκλους τῆς νεότητος (ἐργαζομένων νέων, σπουδαστῶν, φοιτητῶν ἀνωτάτων ἐπιστημονικῶν, ἐπαγγελματικῶν καὶ τεχνικῶν σχολῶν). Οἴκοθεν νοεῖται, ὅτι ἡ σύνταξις τούτων ἀνατίθεται εἰς εἰδικῶς πεπαιδευμένους κληρικούς ἢ καὶ ἄλλους θεοσεβεῖς ἐπιστήμονας, οἵτινες δι' ἐπαγωγικῶν μέσων ἐπιδιώκουν τὴν χριστιανικὴν διαφώτισιν καὶ τὸν σωφρονισμόν τῆς νεότητος. Ἐμπλουτιζόμενα ταῦτα δι' ἐγχρώμων παραστάσεων καὶ εἰκόνων ἐντυπωσιάζουν τοὺς νέους καὶ διεγείρουν τὴν προσοχὴν καὶ τὸ ἄμεσον διαφέρον αὐτῶν, οὕτως ὥστε ἀναγινωσκόμενα ταῦτα ὑπ' αὐτῶν, νὰ ἐμβάλουν αὐτοὺς εἰς σκέψιν, προφυλάξουν δὲ τούτους ἀπὸ πάσης τυχόν παραπλανήσεώς των εἰς κακὰς καὶ ἀνηθικούς πράξεις. Εἰς τὴν διανομὴν τῶν ψυχωφελῶν τούτων φυλλαδίων ἤμπορουν νὰ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας αὐτῶν θεοσεβεῖς νέοι, σπουδασταὶ καὶ φοιτηταί, ὡς καὶ ἐργάται κ.λ.π., ἢ καὶ ἕτεροι δυνάμενοι εὐχερῶς ν' ἀνακαλύπτωσι τοὺς τόπους συναθροίσεως παρεκτρεπομένων νέων.

στ') Εἰδικαὶ ὁμιλίαι ἀπὸ τε ραδιοφώνου καὶ τηλεφίλιας, διὰ τῶν ὁποίων διαφωτίζεται τὸ εὐρὺ κοινὸν ἐπὶ τῶν ὁλεθρίων ἀποτελεσμάτων τῆς ἐγκληματικότητος καὶ ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῶν ἀνηλικῶν ἐπὶ τῶν κινδύνων τοὺς ὁποίους διατρέχουν, ἀναστρεφόμενοι ἄτομα ἐγκληματικῶς βεβαρημένα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον προφυλάσσεται ἡ νεότης ἀπὸ πάσης ἠθικῆς παρεκκλίσεως. Οἴκοθεν νοεῖται, ὅτι αἱ ὁμιλίαι αὗται πρέπει νὰ εἶναι σύντομοι καὶ νὰ προσφέρωνται οὐχὶ ἐν στοργυλῇ τραπέζῃ τῇ συμμετοχῇ καὶ ἄλλων προσώπων κατὰ διαλογικὸν τρόπον, ὡς συνήθως συμβαίνει εἰς τὴν τηλεφίλιαν, διότι αὐτὰς βαρύνονται νὰ παρακολουθοῦν πολλακίς νέοι τηλεθεαταὶ καὶ ἐπειδὴ κατ' αὐτὰς ἕκαστος τῶν συμμετεχόντων ἐκφράζει τὴν προσωπικὴν αὐτοῦ ἔποψιν ἐπὶ τοῦ ἀναπτυσσομένου κατὰ τὴν συζήτησιν θέματος, ἀναλόγως τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτοῦ εἰδικότητος, ἐν ᾧ ἡμεῖς ἐπιθυμοῦμεν ν' ἀκουσθῇ ἡ φιλόστοργος λαλιὰ τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας πρὸς ὅλα ἀδιακρίτως τὰ τέκνα αὐτῆς. Διὰ τῶν ὁμιλιῶν λοιπὸν αὐτῶν ἀπευθύνονται παραινετικαὶ ἐκκλήσεις πρὸς τὴν σφριγῶσαν νεότητα μετὰ πολλῆς ἀγάπης καὶ χάριτος, ἀλλὰ συνάμα ἀρίστης παιδαγωγικῆς καὶ ψυχολογικῆς ἐπιδεξιότητος.

'Εκτὸς τούτου αἱ ὁμιλίαι αὗται δὲν ἔχουν ἐπιστημονικὸν χαρακτῆρα, ἀλλὰ παραινετικὸν τοιοῦτον.

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 232 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 10 τεύχους.

'Ἡ Ἐκκλησία ἀναζητοῦσα τὰ περιπλανώμενα εἰς ἁμαρτίας καὶ πάθη τέκνα αὐτῆς, ὑποθήκας προσφέρει μετὰ πολλῆς μητρικῆς τρυφερότητος καὶ στοργῆς, ὁπότε εὐχαρίστως οἱ τηλεθεαταὶ ἀκροῶνται τὰς παραινετικὰς αὐτῆς ὁμιλίας. Ἐφ' ὅσον λοιπὸν διακαῶς ἐπιθυμοῦμεν αἱ ὁμιλίαι αὗται νὰ ἔχουν εὐχάριστον ἀπήγησιν κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς νεαροὺς τῇ ἡλικίᾳ τηλεθεατάς, ἀποφεύγομεν ἐπιμελῶς τὴν παρατεταμένην ἀνάπτυξιν θρησκευτικῶν κηρυγμάτων, ἵνα μὴ τυχόν ἐκ προκαταλήψεως τινος ἀποφεύγηται ἡ ἀκρόασις καὶ παρακολούθησις αὐτῶν. Ἐν ἄλλαις λέξεσι δι' αὐτῶν τῶν συντόμων ἐκπομπῶν ἐξυπηρετοῦμεν ἀποκλειστικῶς τὸν εἰδικὸν αὐτὸν σκοπὸν τῆς διαφώτισεως τῆς νεότητος ἐπὶ τῶν ὁλεθρίων συνεπειῶν τῆς ἐγκληματικότητος. Βεβαίως εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο, ἐὰν ἀπέκτα ἡ Ἐκκλησία ἰδικὸν τῆς Ῥαδιοφωνικῶν Σταθμῶν καὶ δίκτυον Τηλοφίλιας, ὁπότε θὰ ἦτο εὐχερῆς ἡ ἐξαγγελία δι' αὐτῶν τῶν τε θρησκευτικῶν αὐτῆς ὁμιλιῶν καὶ ὁσωνδήποτε ἄλλων εἰδικῶν ταύτης παραινετικῶν λόγων πρὸς τὸ χριστεπώνυμον αὐτῆς πλήρωμα. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐξαίρομεν ἐναυθὰ τὴν χρησιμοποίησιν τῶν μέσων τούτων πρὸς ἐποικοδομητικὴν διδασκαλίαν τῆς Ἐκκλησίας.

ζ') Ἐνημέρωσις τῶν ἱερέων τῶν ναῶν, περὶ τῶν τυχόν ἐν ταῖς ἐνορίαις αὐτῶν κατοικούντων ἐγκληματικῶν ἀνηλικῶν ἢ ἄλλων ζώντων ἄτακτον καὶ ἀκόλαστον βίον. Οὗτοι ὀφείλουν νὰ εἶναι γνωστοὶ τοῦ ποιοῦ ἐνὸς ἐκάστου ἐνοριτοῦ αὐτῶν, πολλῶ δὲ μᾶλλον τῶν τυχόν ἐν ταῖς ἐνορίαις αὐτῶν ταραχοποιῶν καὶ κακοποιῶν ἀνθρώπων. Βάσει καὶ πάλιν τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ περὶ ἀναζητήσεως τοῦ ἀπολωλότος προβάτου, ὡς καὶ ἐν τοῖς ἔμπροσθεν ἀνεφέρωμεν, ἀναζητοῦν ὅλους ἐκείνους, οἵτινες ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην τῶν ψυχωφελῶν ἐπιδράσεων τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ ἱερεῖς, ποιμένες ὄντες τῆς λογικῆς ποιμνῆς τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ἀποβλέπουν εἰς τὴν σωτηρίαν τῶν παρεκτρεπομένων καὶ οὐχὶ εἰς τὸ νὰ καταδίδουν αὐτοὺς εἰς τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχάς. Αὐτὸ πρέπει νὰ ἐννοηθῇ ἐπαρκῶς ὑπ' αὐτῶν, οὕτως ὥστε, εἰς ἃς περιπτώσεις ἐπιτυγχάνουν τὴν μετ' αὐτῶν ἐπικοινωνίαν, ν' ἀποσπῶσιν ἐκ μέρους τούτων τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῶν καὶ δημιουργηταὶ εἰς αὐτοὺς ἡ πεποίθησις, ὅτι αὐτοὶ ἐν προκειμένῳ ἐνεργοῦν ὡς Πνευματικοὶ Πατέρες καὶ οὐδὲν πλέον ἐπιζητοῦν δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου τῆς συναντήσεως καὶ γνωριμίας μετ' αὐτῶν.

'Ἐννοεῖται, ὅτι τοῦτο εἶναι λίαν δυσχερὲς καὶ ἀπαιτεῖ μεγάλας πνευματικὰς ἱκανότητας ἐκείνων,

οΐτινες θα ανέλαμβάνον μίαν τοιαύτην ψυχοσωτήριον εκστρατείαν χάριν τῶν ἐγκληματούντων ἀτόμων. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραρᾶται τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τοιαύτης φύσεως καὶ σπουδαιότητος πνευματικὰς ἐργασίας ἡ Ἐκκλησία οὐδέποτε ὑστέρησε καὶ εἶχεν ἀριστεὰ ἀποτελέσματα. Ἀρκούμεθα ν' ἀναφέρωμεν τὸ χαρακτηριστικὸν παράδειγμα τῆς ὑπὸ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου καὶ Εὐαγγελιστοῦ σωτηρίας ἐνὸς πνευματικοῦ αὐτοῦ τέκνου, παρασυρθέντος καὶ καταστάντος ληστοῦ. Κατὰ τὴν παράδοσιν ὁ ἅγιος Ἰωάννης προκειμένου νὰ ἐπαναφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν εὐθειᾶν ὁδὸν καὶ σωτηρίαν, δὲν ἐδίστασε νὰ φθάσῃ ἕως τὸ κρησφύγετον αὐτοῦ καὶ κινηθεῖς ἐκ τῆς πατρικῆς αὐτοῦ ἀγάπης καὶ στοργῆς ἔφερεν αὐτὸν εἰς μετάνοιαν καὶ τελικῶς ἔσωσεν αὐτόν.

Πληροφορίας περὶ τῆς ἐπιστροφῆς καὶ μετανοίας νεανίου τινος γενομένου ληστάρχου ὑπὸ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου πρῶτος μνημονεῖ ὁ ἅγιος Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς εἰς τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ «Τίς ὁ σωζόμενος πλούσιος»³³. Εἶναι λίαν χαρακτηριστικὸς ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον ἐνήργησεν ὁ ἅγιος Ἰωάννης διὰ τὴν σωτηρίαν αὐτοῦ τοῦ νεανίου, τὸν ὁποῖον ἀρχικῶς μὲν εἶχε παραδώσει εἰς τὸν Ἐπίσκοπον τῆς πόλεως, ἵνα νοθετῇ αὐτόν, κατόπιν δὲ τούτου ἐκδηλώσαντος ὑποτροπὴν εἰς διάπραξιν κλοπῆς καὶ «ληστήριον συγροτήσας» καὶ ἀποβάντος ἀρχηγοῦ συμμορίας, ἀσθμαίνων σπεύδει ὁ ἅγιος Ἰωάννης εἰς ἀνεύρεσιν αὐτοῦ. «Ὡς δὲ προσιόντα ἐγνώρισε τὸν Ἰωάννην, εἰς φυγὴν αἰδεσθεὶς ἐτρέπετο. ὃ δὲ ἐδίωκεν ἀνὰ κράτος, ἐπιλαθόμενος τῆς ἡλικίας τῆς ἑαυτοῦ κεκραγῶς· «τί με φεύγεις, τέκνον, τὸν σαυτοῦ πατέρα, τὸν γυμνόν, τὸν γέροντα; ἐλέησόν με, τέκνον, μὴ φοβοῦ· ἔχεις ἔτι ζωῆς ἐλπίδας· ἐγὼ Χριστῷ λόγον δώσω ὑπὲρ σοῦ· ἂν δέη, τὸν σὸν θάνατον ἐκὼν ὑπομενῶ, ὡς ὁ κύριος τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ὑπὲρ σοῦ τὴν ψυχὴν ἀντιδῶσω τὴν ἐμήν, στῆθι πίστευσον· Χριστός με ἀπέστειλε». ὁ δὲ ἀκούσας πρῶτον ἔστη μὲν κάτω βλέπων, εἶτα ἔρριψε τὰ ὄπλα, εἶτα τρέμων ἔκλαιε πικρῶς! προσελθόντα δὲ τὸν γέροντα περιέλαβεν, ἀπολογούμενος ταῖς οἰμωγαῖς ὡς ἠδύνατο καὶ τοῖς δάκρυσι βαπτίζόμενος ἐκ δευτέρου, μόνην ἀποκρύπτων, τὴν δεξιάν. ὃ δὲ ἐγγυώμενος, ὑπομνύμενος ὡς

33. Migne, E. Π. 9, 603-552. Βιβλιοθήκη Πατέρων καὶ Ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων. Ἐκδοσις τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Τόμος ὀγδοῦς. Ἀθῆναι 1956, σελ. 351-374. Δ. Μπαλάνου, Πατρολογία. Ἀθῆναι 1930, σελ. 134.

ἄφεςιν αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος εὑρηται, δεόμενος γονυπετῶν, αὐτὴν τὴν δεξιάν ὡς ὑπὸ τῆς μετανοίας κεκαθαρμένην καταφιλῶν, ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν ἐπανήγαγε καὶ δαψιλέσι μὲν εὐχαῖς ἐξαιτούμενος, συνεχέσι δὲ νηστεύαις συναγωνιζόμενος, ποικίλαις δὲ σειρήσι λόγων κατεπάδων αὐτοῦ τὴν γνώμην. οὐ πρότερον ἀπῆλθεν, ὡς φασι, περὶ αὐτὸν ἐπιστῆσαι τῇ ἐκκλησίᾳ. διδοὺς μέγα παράδειγμα μετάνοιας ἀληθινῆς καὶ μέγα γνώρισμα παλιγγενεσίας, τρόπαιον ἀναστάσεως βλεπομένης»³⁴.

Τὸ ἀξιοσημείωτον καὶ λίαν χαρακτηριστικὸν τοῦτο ἱστορικὸν γεγονός, κατὰ τὸ ὁποῖον ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, ὡς ἄλλος φιλόστοργος Πνευματικὸς Πατήρ, ἔσπευσε πρὸς ἀναζήτησιν καὶ σωτηρίαν τοῦ εἰς βαρὺ ἁμάρτημα περιπεσόντος πνευματικοῦ αὐτοῦ υἱοῦ καὶ διὰ τῆς τρυφερᾶς αὐτοῦ πατρικῆς ἀγάπης ἐπέτυχε τὴν μετάνοιαν, σωφροσύνην καὶ ἐπιστροφὴν αὐτοῦ εἰς τὴν εὐθειᾶν ὁδὸν, περιέσωσε καὶ ὁ ἱστορικὸς Εὐσέβιος ὁ Καισαρείας, ἀπαράλλακτως παραλαβὼν τοῦτο ἐκ τοῦ εἰρημένου συγγράμματος τοῦ Κλήμεντος τοῦ Ἀλεξανδρέως³⁵.

Διὰ τοῦ εἰρημένου τούτου περιστατικοῦ σωτηρίας ἐνὸς ληστάρχου προσφέρεται τρόπον τινὰ σχεδιάγραμμα τι τῆς ἐνεργείας παντὸς ἐπὶ μέρους ποιμένου τῆς Ἐκκλησίας πρὸς σωτηρίαν τῶν εἰς ἐγκληματικὰς πράξεις προβαλλόντων ἀνθρώπων, μάλιστα δὲ νέων τῆ ἡλικίας τοιούτων. Ἀφ' οὗ δ' οὗτοι ὑπέχουν εὐθύνην ἐναντι τοῦ Θεοῦ καὶ θ' ἀποδώσουν λόγον πρὸς Αὐτόν διὰ τὰς ψυχὰς πάντων τῶν πνευματικῶν αὐτῶν τέκνων, ἐπιβάλλεται, ὅπως μετ' ἀμεριστοῦ πατρικοῦ διαφέροντος ἐνεργοῦν καὶ διὰ τὴν σωτηρίαν τῶν παρεκτρεπομένων καὶ ἐγκληματούντων ἐξ αὐτῶν. Εἰς τὰς σωτηριώδεις ἐξορμήσεις οἱ ἱερεῖς ὑποβοηθοῦνται ὑπὸ θεοσεβῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν ἀναλόγως τῶν περιστάσεων καὶ μιᾶς ἐκάστης περιπτώσεως. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἐὰν ὅλοι κατανοήσωμεν τὴν σημασίαν καὶ σπουδαιότητα τῆς τοιαύτης ποιμαντικῆς διακονίας τῆς Ἐκκλησίας, ἀσφαλῶς θὰ ἔχωμεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα εἰς τὴν ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετώπισιν τῆς ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

(Συνεχίζεται) † Ὁ πρ. Παραμυθίας ΤΙΤΟΣ

34. Βιβλιοθήκη Ἑλλ. Π. Πατέρων κ.λ.π. ἐνθ' ἀν. σελ. 372-373.

35. Αὐτόθι, Τόμος δέκατος ἑνατος. Ἀθῆναι 1959, σελ. 265-266. Migne, E. Π. 20, 256-264. Δ. Μπαλάνου, Πατρολογία. Ἀθῆναι 1930, σελ. 258-269. Β. Στεφανίδου, Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία. Ἀθῆναι 1948, σελ. 17, ὑποσημ. 14. Τίτου Ἐμμ. Ματθαίου, Μητροπολίτου πρ. Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου. Ἐξομολογητικὴ. Ἐκδοσις δευτέρα ἐπιξημένη. Ἀθῆναι 1976, σελ. 47-48.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Ὁ Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ (†)

«Ἠσπάρη, μὴ κακία ἀλλάξῃ σύνεσιν αὐτοῦ ἢ δόλος ἀπατήσῃ ψυχὴν αὐτοῦ». (Σοφ. Σολομ. Δ, II).

Τὴν 14ην Μαΐου ἐ.ἔ. τὸ ἑσπέρας καὶ μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Ἰουδῶρου τοῦ ἐν Χίῳ, ἀπέθανεν ὁ νέος Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν Κύριος Νικηφόρος.

Πρὶν κἄν τὸν γνωρίσῃ, τὸ ἐν Χίῳ ποιμνιον ἐστερήθη τοῦ πνευματικοῦ αὐτοῦ Πατρὸς καὶ εἰς Χριστὸν Ποδογέτου. Πρὶν ἐκκληρωθῶν αἱ πρὸς αὐτὸν ἐλπίδες τῆς Ἐκκλησίας, ἀπέστη οὗτος πρὸς τὴν ἀγήρω μακαριότητα. Πρὶν ἢ σεπτῇ Ἱεραρχία προλάβῃ νὰ συγκαταλέξῃ τοῦτον εἰς τὴν χορείαν Αὐτῆς, συνοδίτην καὶ συνέκδημον εἰς τὸ ἔργον τοῦ εὐαγγελισμοῦ τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ἐξεμέτρησεν οὗτος τὸ ζῆν, πολλὴν θλίψιν καταλιπών.

Ἄλλ' ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν, οὕτω καὶ ἐγένετο. Ὁ ἐτάζων καρδίας καὶ νεφρούς Κύριος, ὁ κυριεύων ζωῆς καὶ θανάτου καὶ ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ὁποίου ἡ ζωὴ ἡμῶν, οὕτως ἠθέλησεν, ἵνα καλέσῃ εἰς τὸ οὐράνιον Θυσιαστήριον, ὃν ἐπὶ γῆς λειτουργῶν Αὐτοῦ κατέστησεν. Εὐλογητὸν καὶ ὑπερύμνητον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ.

Ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης ἐγεννήθη τὸ 1930 εἰς Σέρβια τῆς Κοζάνης ἐξ ἱεροδιδασκαλικῆς οἰκογενείας. Τὰ ἐγκύκλια γράμματα δῆκουσεν εἰς τὴν γενέτειραν αὐτοῦ καὶ ἐν συνεχείᾳ εἰς τὰς Ἐκκλησιαστικὰς Σχολὰς Ἁγίας Ἀναστασίας Χαλκιδικῆς καὶ Ξάνθης. Τὴν ἱεράν ἐπιστήμην τῆς Θεολογίας ἐσπούδασεν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τοῦ Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, ἧς κατέστη πτυχιούχος τὸ 1965.

Εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ Κλήρου εἰσῆλθεν τὸ 1955, ὅτε, μοναχὸς τυγχάνων τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Διονυσίου τοῦ ἐν Ὀλύμπῳ, ἐχειροτονήθη Διάκονος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Κίτρους κ. Βαρνάβα καὶ τὸ 1961 Πρεσβύτερος ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ Ἱεράρχου.

ὑπηρετήσεν εἰς τὴν Μητρόπολιν Κίτρους, ὡς Διάκονος, Ἱεροκέρυξ καὶ Πρωτοσύγκελλος, ἐπὶ διετίαν δὲ ὡς Στρατιωτικὸς Ἱεροκέρυξ εἰς τὸ Γ' Σῶμα Στρατοῦ. Ἀπὸ τὸ 1968 ἕως τὸ 1976 ὑπηρετήσεν ὡς ἐφημέριος τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρετανίας, ἔνθα ἔσχεν τὴν εὐκαιρίαν νὰ διευρύνῃ τὰς Θεολογικὰς του σπουδὰς εἰς τὸν πομπαντικὸν κλάδον, διατελέσας ἐπὶ τριετίαν ἐρευνητὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Γλασκώβης.

† Ὁ εἰς Κύριον ἐκδημήσας Σεβασμ. Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν κύριος Νικηφόρος

Τὸ 1976 ἐπανεκάμφεν εἰς τὴν Πατρίδα καὶ ὑπηρετήσεν, μέχρι τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας του, εἰς τὴν Ἱεράν Σύνοδον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὡς Γραμματεὺς-Πρακτικογράφος καὶ μετὰ ταῦτα ὡς Ἀρχιγραμματεὺς Αὐτῆς.

Διὰ τὰς πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπηρεσίας του ἐτιμήθη ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μετὰ τὴν εὐαρέσκειαν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα καὶ τὸν Σταυρὸν τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους. Ἐπίσης ἔσχεν καὶ ἑτέρας τιμητικὰς διακρίσεις ὡς τὸ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Πρὸς δημιουργίαν

κοινῆς εὐρωπαϊκῆς συνειδήσεως.

Μετὰ χαρᾶς καὶ ἰκανοποιήσεως οἱ Προκαθήμενοι τῶν Ἐκκλησιῶν τῶν κρατιῶν-μελῶν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Κοινότητος ἐδέχθησαν τὴν πρότασιν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ περὶ ἐκκλησιαστικῆς συνεργασίας ἐπὶ συγκεκριμένων ποιμαντικῶν, κοινωνικῶν καὶ πολιτιστικῶν θεμάτων πρὸς ἐδραίωσιν καὶ ἀξιοποίησιν κοινῆς εὐρωπαϊκῆς συνειδήσεως, ἣν θὰ ἔχῃ σέβασιν πρὸς τὰς ἀρχαιοελληνικὰς πνευματικὰς ρίζας καὶ πρὸς τὴν χριστιανικὴν κοσμοθεωρίαν καὶ βιοθεωρίαν.

Ἐλπίζομεν, ὅτι ἡ συνεργασία αὕτη τὰχιστα θὰ καταστῇ πραγματικὴ καὶ οὕτω —παρὰλλήλως πρὸς τὸν οἰκουμενικὸν θεολογικὸν διάλογον, ὅστις θὰ διεξάγεται ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, καὶ πρὸς τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν πολιτικῶν θεμάτων, τὰ ὁποῖα θὰ χειρίζεται ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις— θὰ πραγματοποιηθοῦν σημαντικὰ θέματα πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς προεπίστασιν ὑποδεικνυμένην κατεύθυνσιν. Ἐπὶ τοῦ προκειμένου μέγαν ρόλον θὰ διαδραματίσῃ τὸ Ὁρθόδοξον πνεῦμα, ὅπερ πάντοτε διακρίνεται διὰ τὸν ἐνοποιὸν καὶ ἐκπολιτιστικὸν δυναμισμόν του.

μετάλλιον τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης τῆς Ἱεροῦς Μητροπόλεως Κίτρου, διὰ τὰς πολλαπλὰς ἐν αὐτῇ ὑπηρεσίας του, τὸν Σταυρὸν τῆς Ἱεροῦς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων διὰ τὴν αὐτόθι (ἐν Σκωτίᾳ καὶ Λονδίῳ) θρησκευτικὴν καὶ ἐκπαιδευτικὴν δραστηριότητά του.

Τὴν 23ην Ἰανουαρίου ἐ.ε. ἐξελέγη Μητροπολίτης Χίου, Ψαρῶν καὶ Οἰνουσῶν, χειροτονηθεὶς τὴν 28ην τοῦ αὐτοῦ μηνὸς εἰς τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸν Ἀθηνῶν ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Σεραφεῖμ, συμπαραστατουμένου ὑπὸ πλήθους Ἀρχιερέων. Ἡ ἐνθρόνισίς του ἐγένετο τὴν 18ην Μαρτίου Κυριακὴν Β' τῶν Νηστειῶν.

Παραμένει εἰσέτι ζωντὸς ὁ ἀπόηχος τῶν ἑορταστικῶν ἐκδηλώσεων. Ὁ νέος Μητροπολίτης ἐπεδίδεται, μὲ φόβον πολὺν, πλὴν τὴν βοήθειαν τοῦ Κυρίου ἐξαιτῶν, εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐν Χριστῷ σωτηρίαν τοῦ ποιμνίου τῆς λαχούσης αὐτῷ Μητροπόλεως. Πλήρης ἐλπίδων καὶ δραματισμῶν κατῆρχετο εἰς τὴν μυροδόλον νῆσον «ἀφορῶν εἰς τὸ ἄπειρον ἔλεος τοῦ Θεοῦ», ὡς ἐτόνισεν εἰς τὸν χειροτονητήριον λόγον του.

Ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ

τοῦ νέου Θεολόγου Ἀκαδημαϊκοῦ.

Τὴν 8ην Μαΐου, ἡμέραν Τρίτην καὶ ὥραν 7 μ.μ. ἐγένετο ἐν τῇ Μεγάλῃ Αἰθούσῃ τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἡ ἐπίσημος ὑποδοχὴ τοῦ νέου Θεολόγου Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Κωρ. Γ. Μπύρη, Ὁμοτίμου Καθηγητοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν. Μετὰ χειρῶν τοῦ Προέδρου τοῦ Ἀνωτάτου πνευματικοῦ Ἰδρυματοῦ τῆς Χώρας κ. Κασίαρος Ἀλεξοπούλου καὶ προσφώνησιν τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ κ. Ἰωάννου Καρμίου, ὅστις ἐν πάσῃ δυνατῇ, ἀλλὰ καὶ λίαν περιεκτικῇ συντομίᾳ ἐσοκιαγράφησε τὴν προσωπικότητα καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν θεολογικὸν - παιδολογικὸν ἔργον τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ, ὁ κ. Μπύρης ὠμίλησεν ἐπὶ τοῦ θέματος: «Ἡ Ἑλληνικὴ Χριστιανικὴ Γραμματεία ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν Δυτικὴν». Ἡ αἴθουσα ἦτο κατὰ μέσους καὶ ὁ γλαφυρὸς καὶ εὐφραδέστατος ρήτωρ διεξῆλθεν —εἰς γενικὰς θεματικὰς γραμμὰς— μὲ θανυμασίην καὶ ἐπιγραμματικὴν ἀκριβείαν καὶ σαφήνειαν, ἐν ὧραίῳ «ἀνθηρῶ ἑλληνι λόγῳ», τὰ ἐξῆς τρία θέματα: α) Τίνα τὰ κύρια γνωρίσματα τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας; β) Σύγκρισις τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας πρὸς τὴν Δυτικὴν καὶ γ) Τὰ ἐκ τῆς συναντήσεως Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ διδάγματα. Ὁ ὁμιλητὴς ὑπεγράμμισε τὴν θαν-

Ὁ ἐκλιπὼν, καίτοι ἐλαχιστότατον χρονικὸν διάστημα διεπόμεινε τὴν Ἱεράν Μητροπόλιν Χίου, εἰργάσθη μὲ ἀκαταπόνητον ζῆλον, μηδὲως περὶ ἑαυτοῦ φροντίζων. Τὸ δὲ μὴνον τῆς ἐκεῖ παραμονῆς του περιώδευσεν, πολλάκις καὶ μὲ ὑψηλὸν πυρετόν, πᾶσαν τὴν ἐπαρχίαν του, ἱεροσολῶν, κηρύσσων, νοουθετῶν, στηρίζων, ἐνισχύων καὶ τὸ φῶς τοῦ Εὐαγγελίου μεταλαμπαδεύων πρὸς πάντας.

Ταῦτα, ὡς καὶ ἡ προτέρα ὡς ἀρχιμανδρίτου δρασίς αὐτοῦ, προοιώνιζον ποῖος ἐπρόκειτο νὰ εἶναι ὁ νέος Μητροπολίτης Χίου. Ὅσοι δὲ συνειργάσθημεν μετ' αὐτοῦ ἐγνωρίσαμεν ἄνδρα σώφρονα, μέτοχον παιδείας πολλῆς, ἀκαταπόνητον ἐργάτην, πρᾶον μελίχιον, προσηῆ, παράδειγμα πρὸς μίμησιν.

Εἴη αἰωνία αὐτοῦ ἡ μνήμη!

Ἐπεὶ τοῦ ἀοιδίμου Μητροπολίτου ἐξεδόθησαν ψηφίσματα ἐκ μέρους Χιακῶν Ὄργανώσεων καὶ Συλλόγων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΠΡΙΝΤΖΙΑΣ
Βιβλιοθηκᾶριος τῆς Ἱεροῦς Συνόδου

μασίτην εξέλικτην πορείαν τῆς Ἑλληνικῆς Χριστιανικῆς Γραμματείας, ἥτις ἐπὶ αἰῶνας προεξήρχε τῆς Ἀντικῆς.

Ἰδιαίτερος ἐτόνισεν ὁ κ. Μ π ό ν η ς τὰ ἐκ τῆς συναντήσεως Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ ἀγαθὰ, εἰπὼν τὰ ἐξῆς: «Διὰ μᾶς συνεχοῦς ἐξάρσεως τῶν κ ο ι ν ῶ ν σημείων Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ συνειτῶν ἀλλὰ σοφῶν ἐπιστημόνων καὶ δι' ἐπιδεξιῶν βαθμιαίας παραθεωρήσεως τῶν διαφορῶν, ἐπιτεύχθη ἐνωρίτερα μία π α λ ί ν τ ο ρ ο ς ἀρμονία μεταξὺ τῶν δύο τούτων μεγεθοτήτων». Κατέληξε δὲ ὡς ἐξῆς: «Καὶ ἡ βαθμιαίως ἐπιτευχθεῖσα συμφιλίωσις Ἑλληνισμοῦ καὶ Χριστιανισμοῦ ἐπραγματοποιήθη ἄνευ ἀλλοιώσεως ἢ πολλῶ ἤτοι ἀποροφῆσεως οὐδετέρας τῶν δύο τούτων μεγεθοτήτων, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀναγνωρίσεως ἀμοιβαίως τῶν ἐκατέρωθεν ἀξιών».

Ἡ κατὰ τοιοῦτον ἐπιγραμματικὸν τρόπον παρουσιασθεῖσα φαινομενολογία αὕτη τῶν σχέσεων Χριστιανισμοῦ καὶ Ἑλληνισμοῦ ἔχει Κανονιστικὴν καὶ δεοντολογικὴν σημασίαν διὰ τὸν σημερινὸν Ἑλληνισμόν, ὅστις δὲν πρέπει νὰ ἀπεμπολήσῃ τὰς ιδεολογικὰς ρίζας καὶ παραδόσεις του, ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀξιοποιήσῃ ταύτας διὰ τῆς ἐμμονῆς του εἰς τὸ ἑλληνορθόδοξον ἀνθρωπιστικὸν ιδεῶδες, ὅπερ, ὡς καὶ ἐπαλάληφιν ἔχει τονισθῆ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης, εἶναι ἡ γενεσιουργὸς αἰτία τοῦ ἑλληνικοῦ πνευματικοῦ δυναμισμού τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους.

Σημεῖα ἄξια ἐξάρσεως.

Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ ἐνεποίησεν ἰδιαίτερον ἐντόπωσιν εἰς τὸ ἐκλεκτὸν ἀκροατήριον, ἦτο ἡ ἐπιμονὴ τοῦ νέου Ἀκαδημαϊκοῦ εἰς τὸ πνευματικὸν περιεχόμενον τῆς Πατερικῆς Γραμματείας, ὡς καὶ εἰς τὴν ἱερότητα τῆς γλωσσικῆς καὶ φραστικῆς διατυπώσεως τῶν Πατερικῶν (πεζῶν καὶ ποιητικῶν) κειμένων. Εἰς δυσκόλους καὶ ὑλόφρονας καιροὺς, ὡς ὁ σημερινός, προκαλεῖ πολλὴν ἀνακούφισιν καὶ δίδει πολλὰς ἐλπίδας ἢ πρότασις τοῦ κ. Μ π ό ν η πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν, ὅπως μὲ ἰδικὰς τῆς φροντίδας καὶ δαπάνας ἀναληφθῆ ὁσοδὰ σταυροφροῖα πρὸς διάσωσιν τῶν Πατερικῶν κειμένων, διὰ τῆς συγκεντρώσεως ὅλων τῶν χειρογράφων, τῶν περὶεχόντων ἔργα τῶν ἁγίων Πατέρων καὶ ἐκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, ἐν συνεχείᾳ δὲ προωθηθῆ ἢ διὰ συγχρόνων ἐπιστημονικῶν μεθόδων ἔρευνα καὶ ἀξιοποίησις τῶν πολιτιστικῶν διὰ τὴν Ἑκκλησίαν καὶ τὸ Γένος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὸν Πνευματικὸν Πολιτισμὸν γενικώτερον, Ἑλληνικῶν Πατερικῶν κειμένων. Ἀξίζει νὰ μεταφέρωμεν ἐν ταῦθα τοὺς λόγους τοῦ κ. Μ π ό ν η: «Καὶ εἰς τὴν ἡμετέραν Ἀκαδημίαν προσβάλλει φυσικὴ καὶ ἐπιτακτικὴ ἢ ὑποχρέωσις, ὅπως ἀναλάβῃ τὴν ἐπιστημονικὴν ἔρευναν καὶ ἐκδοσὶν τῶν ἔργων τῶν Πατέρων καὶ Ἑκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, τῶν μὴ ἐκδεδο-

μένων ὅπως συγκεντρώσῃ ἐκ τοῦ θησαυροῦ τῶν Ἑλληνικῶν Μοναστηρίων τὰ ἐν ταῖς Βιβλιοθήκαις αὐτῶν κατεσπαρμένα χειρόγραφα καὶ καταστίθῃ ταῦτα προσιτὰ εἰς πάντα ἐρευνητὴν ἐπιστήμονα, Θεολόγον, Φιλολόγον, Ἱστορικόν, Νομικόν κλπ., δι' ἀρχεδιακῆς ταξινομήσεως καὶ εὑρετηριακῆς τάξεως, κατόπιν μικροφωτογραφίσεως τούτων. Ἐπίσης δὲ καὶ ἡ Λεξικογραφικὴ ἀποδελτίωσις λέξεων, ὄρων, φράσεων κλπ. πρὸς τὸν σκοπὸν ἐκδόσεως Λεξικῶν τῶν μεγαλυτέρων Ἑκκλησιαστικῶν Συγγραφέων, θὰ ἀποβῆ ἐξαιρετικὸν βοήθημα διὰ τοὺς ἀσχολουμένους περὶ τὴν Ἱστορίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ Χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ θὰ προσδώσῃ ἰδιαίτερον τιμὴν δ ι ε θ ν ῶ ς καὶ εἰς τὸ ἡμέτερον Ἴδρυμα».

Συγχαίροντες τὸν νέον Θεολόγον Ἀκαδημαϊκόν, εὐχόμεθα ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς χαρίξῃ αὐτῷ ὑγείαν σταθερὰν καὶ μακρότητα ἡμερῶν, ἐνισχύῃ δὲ αὐτὸν εἰς τὴν πραγμάτωσιν τῶν ὡς ἄνω προτάσεων καὶ ὁραματισμῶν του, ἐπ' ἀγαθῷ τῆς Ὀρθοδόξου Ἑκκλησίας καὶ τῆς Ἱερῆς ἐπιστήμης τῆς Θεολογίας.

Τὸ ἀληθές θεμέλιον

τῆς εἰρηνοφίλου κινήσεως.

Αἱ ἀπὸ 11ης μέχρι 20ῆς Μαΐου ὁργανοθεῖσαι εἰς διαφόρους πόλεις τῆς Ἑλλάδος ἐκδηλώσεις ὑπὲρ τῆς «εἰρήνης», τῆς «ἀφέσεως», τοῦ «ἀφοπλισμοῦ» κ.τ.τ. δίδουν ἀφοσίμην νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ Ἑκκλησία καθ' ὅλον τὸ ἔτος εὐχεταὶ ἀπὲρ εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου» καὶ ὅτι προϋπὸθεσις τῆς πραγματοποιήσεως τῆς παγκοσμίου εἰρήνης εἶναι ἡ ἐπικοπήσις τοῦ θελήματος τοῦ Χριστοῦ, «Ὅστις εἶναι ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης» (Ἡσαΐας), ὁ εὐαγγελιστάμενος «εἰρήνην τοῖς μακρὰν καὶ τοῖς ἐγγύς» (Ἐφ. 6', 14,17), ὁ δὸς ἡμῖν τὴν διαβεβαίωσιν: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν εὐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» (Ἰωάν. ιδ', 27).

«Ὅθεν, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι δὲν θελήσουν νὰ ἀποκησούν «τὴν εἰρήνην τοῦ Θεοῦ, τὴν ὑπερέχουσαν πάντα τοῦν» (Φιλιπ. δ', 7), τότε πάσα εἰρηνοφίλος κίνησις θὰ εἶναι ἄκαρπος ματαιοπονία. Ἡ καταπάτησις τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν τῆς δικαιοσύνης, τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἐλευθερίας συνετελεῖ, ὥστε νὰ ἀληθεύῃ διὰ τοὺς ἀνθρώπους ὁ λόγος τοῦ ψαλμοῦ: «Σύντριμμα καὶ ταλαιπωρία ἐν ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν, καὶ ὁδὸν εἰρήνης οὐκ ἔγνωσαν» (Ψαλμ. ιγ', 3). Κατὰ τὸν ἱερὸν Χρυσόστομον, «οὐδὲν οὕτω ποιεῖ μάχην καὶ πόλεμον, ὡς ὁ τῶν παρόντων ἔρωρ, ὡς ἡ δόξης ἢ χρημάτων ἢ τρυφῆς ἐπιθυμία».

Ἐπειτα εἶναι περὶ τὸν νὰ σημειωθῆ, ὅτι ἡ εἰρηνοφίλος κίνησις εἶναι καταδικασμένη εἰς ἀποτυχίαν, ὅταν νοθεύηται ὑπὸ συγκεκαλυμμένων ἐπιδιώξεων καθεστῶτων ὀλοκληρωτικῶν καὶ δεδηλωμένων ἀθεϊστικῶν.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ο νέος Θεολόγος - Αντιπρύτανης του Πανεπιστημίου Αθηνών

Είς την πρόσφατον Γενικήν Συνέλευσιν των Τακτικών Καθηγητών του Πανεπιστημίου Αθηνών εξελέγη ως Αντιπρύτανης αὐτοῦ διὰ τὸ ἔτος 1979-1980 ὁ Τακτικὸς Καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνών καὶ Συνεργάτης τῶν περιοδικῶν «Ἐκκλησία» καὶ «Ἐφημέριος» κ. Εὐάγγελος Θεοδώρου. Οὗτος θὰ εἶναι Πρύτανης τοῦ Πανεπιστημίου Αθηνών κατὰ τὸ ἔτος 1980-1981.

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Ἱερά Μητρόπολις Σουηδίας καὶ πάσης Σκανδιναβίας

Ἡ οἰκονομικὴ ἐνίσχυσις τοῦ Σουηδικοῦ Κράτους πρὸς τὴν Ἱεράν Μητροπόλιν διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1977-1978.

Εἰς τὴν Ἱεράν Μητροπόλιν, ἐκ τοῦ κονδυλίου δι' ἀνάπτυξιν ἠθροσκευτικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς δραστηριότητος (VERKSAMHETS BIDRAG), ἐχορηγήθη διὰ τὸ οἰκονομικὸν ἔτος 1977-1978 τὸ ποσὸν τῶν 271.000 κορωνῶν Σουηδίας.

Ο Νέος Ἐπίσκοπος Στοκχόλμης (τῆς Σουηδικῆς Ἐκκλησίας).

Νέος ἐπίσκοπος Στοκχόλμης, εἰς διαδοχὴν τοῦ ἀποχωροῦντος λόγῳ ὀρίου ἡλικίας ἐπισκόπου Στοκχόλμης κ. INGEMAR STROM, ἀνεδείχθη ὁ ἄχρι τοῦδε Πρωτοσύγκελλος (PASTOR PRIMARIUS) τῆς Ἐπισκοπῆς κ. LARS CARLZON. Ἡ ἀνάδειξις ἐγένετο συμφώνως πρὸς τὰ ἰσχύοντα εἰς τὴν Σουηδικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ ἐπισκοπὴ Στοκχόλμης εἶναι ἡ νεωτέρα ἐκ τῶν 13 ἐπισκοπῶν εἰς τὰς ὁποίας διαίρεται διοικητικῶς ἡ Σουηδικὴ Ἐκκλησία. Ἰδρῦθη μόλις τὸ ἔτος 1942 ἀποσπασθεῖσα ἐκ τῆς ἀρχιεπισκοπῆς Οὐφάλης. Εἶναι ὅμως ἡ μεγαλύτερα εἰς ἀριθμὸν πιστῶν ἐπισκοπὴ.

Ο νέος ἐπίσκοπος τυγχάνει φίλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ὅλως ἰδιαίτερος φίλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως.

Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Ἀλβανίας

Τὸ ἐκδιδόμενον στὸ Παλέρμο τῆς Ἰταλίας περιοδικὸ «Χριστιανικὴ Ἀνατολή» (ORIENTE CRISTIANO) κυκλοφόρησε σὲ ἰδιὸν τεύχος μὲ 180 σελίδες, ἀφιερωμένον στὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν τῆς Ἀλβανίας.

Τὸ τεύχος παρουσιάζει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον, ἐνεκα τῶν εἰδικῶν συνθηκῶν τῆς ὄλης ἠθροσκευτικῆς κατάστασης. Τὸ

τεύχος ἀπευθύνεται σὲ ὅλους τοὺς Ἀλβανοὺς τοῦ κόσμου, καὶ ξεχωριστὰ στοὺς Ἰταλοαλβανοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἐκδίδεται: ἀπὸ 18 χρόνια τὸ περιοδικό, μὲ διευθυντὴ τὸν ἀκούραστο πάντῃ καὶ ζηλωτὴ τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐπαρχίας τῆς Σικελίας Δαμιανὸ Κόμο, καὶ προσφέρει ἀξιόλογη διακονία στὸν οἰκουμενικὸ καὶ διεκκλησιαστικὸ τομέα. Ἐχει ἐπανειλημμένα ἐπισκεφθεῖ τὸ Φανάρι καὶ ἄλλα Ὁρθόδοξα Πατριαρχεῖα, τὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος, τὰς αὐτοκαφάλους ἐκκλησίας τῶν Βαλκανίων.

Ἡ εἰδικὴ ἐκδοσὴ τοῦ τεύχους ἐγένετο μὲ τὴν εὐκαιρίαν συμπλήρωσης 40 χρόνων ἀπὸ τὴν ἱδρυσὴν τοῦ αὐτοκαφάλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ἀλβανίας.

Τὸ τεύχος κλείνει μὲ εἰδικὸ ἄρθρον τοῦ πανοσιολ. κ. Ἐλευθερίου Φραγκ. Φορτίνου, τῆς Γραμματείας τῆς Ἁγίας Ἐδρας γιὰ τὴν Ἑνότητα τῶν Χριστιανῶν, μὲ θέμα: «Ὁ οἰκουμενικὸς ρόλος τῆς Ἰταλοαλβανικῆς Ἐκκλησίας».

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰ ἄρθρα 33-36 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ «περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», προκειμένου γὰ προδῶμεν εἰς τὴν πλήρωσιν δι' Ἐφημερίου τῆς κενῆς Ἐνορίας Ἁγίου Γεωργίου Πετροπηγῆς, Νέστου, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ἕπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα πιστοποιητικά.

Ἐν Καβάλα τῇ 11ῃ Μαΐου 1979

† Ὁ Φιλίππων Νεαπόλεως καὶ Θάσου ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημερίων», καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα, ἵνα καταλάβωσι τὴν κενὴν ὀργανικὴν θέσιν τακτικοῦ ἐφημερίου τοῦ κάτωθι Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς κατ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως ἕπως, ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ», ὑποβάλλωσιν ἡμῖν σχετικὴν αἴτησιν μετὰ τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, ἵνα προδῶμεν εἰς τὴν ἀνακλήρῃν τῶν ὑποψηφίων τῆς ἐν λόγῳ κενῆς ἐφημεριακῆς θέσεως Ἀρμυονα.

Ἐν Αἰγίῳ τῇ 22ῃ Μαΐου 1979

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Καλαβρύτων και Αιγιαλείας

Έχοντας υπ' όψει τήν υπ' αριθ. 4805)25-11-1978 απόφαση τής Ίεράς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, δημοσιευθείσαν εις τό υπ' αριθμ. 1080)6-12-1978 Φ.Ε.Κ. τ. Β' περί συστάσεως Τρίτης θέσεως Ίεροκήρυκος παρά τήν Ί. ήμῶν Μητρόπολει. Επίσης έχοντας υπ' όψει τήν υπ' αριθ. 5370)2516)30-12-78 πράξιν τής ίδιας Ί. Συνόδου, δημοσιευθείσαν εις τό υπ' αριθ. 4)11-1-79 Φ.Ε.Κ. τ. Α' περί συστάσεως τετάρτης θέσεως Ίεροκήρυκος παρά τήν Ί. ήμῶν Μητρόπολει.

Άποφασίζομεν

Προκηρύσσομεν έκλογήν δύο Ίεροκλήρυκων πρός διορισμόν εις τήν Ί. ήμῶν Μητρόπολιν και καλοῦμεν τούς βουλομένους ἔπως καταλάβωσιν τάς θέσεις τάστας, ἴνα ἐντός μηνός ἀπό τής δημοσιεύσεως τής παρούσης εις τό Περιοδικόν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετά τῶν ἀπαιτουμένων δικαιολογητικῶν, προκειμένου μετά ταῦτα νά ἐνεργήσωμεν τά περαιτέρω.

Έν Αιγίῳ τή 17η Μαΐου 1979

† Ὁ Καλαβρύτων και Αιγιαλείας ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Μαντινείας και Κυνουρίας

Έχοντας υπ' όψει τάς διατάξεις τοῦ άρθρου 33 τοῦ υπ' αριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τής Ίεράς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, «περί Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν», τάς διατάξεις τοῦ Νόμου 346)1976, «περί τρόπου πληρώσεως Έφημεριακῶν τινῶν θέσεων και συστάσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ίερατικῆς Μορφώσεως», ὡς και τήν υπ' αριθ. 3145)26-6-1976 σχετικῆν Άπόφασιν τής Ίεράς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος, «περί ἰδρύσεως Εἰδικῶν Σχολῶν Ίερατικῆς Μορφώσεως», και προτιθέμενοι νά προδῶμεν εις τήν πλήρωσιν τής κενῆς Έφημεριακῆς θέσεως Ί. Ναοῦ Ἁγίου Νικολάου Ἁμπελακίου-Αιανοῦ Μαντινείας, καλοῦμεν τούς βουλομένους και έχοντας τά ὑπό τῶν Ίερῶν Κανόνων και Νόμων τοῦ Κράτους προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τής δημοσιεύσεως τής παρούσης ἐν τῷ Περιοδικῷ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ἡμῖν αἰτήσεις μετά τῶν νεομοιμένων πιστοποιητικῶν, διὰ τά περαιτέρω.

Έν Τριπόλει: τή 18η Μαΐου 1979

† Ὁ Μαντινείας και Κυνουρίας ΘΕΟΚΛΗΤΟΣ

Ίερά Μητρόπολις Γυθείου και Οἰτύλου

Έχοντας υπ' όψει τούς θείους και Ίερούς Κανόνες τής Ὀρθοδόξου ήμῶν Εκκλησίας και τάς Διατάξεις τοῦ άρθρου 2 τοῦ Νόμου 346)1976, τά άρθρα 33, 34 και 37 τοῦ υπ' αριθ. 2)1969 Κανονισμοῦ τής Ίεράς Συνόδου τής Εκκλησίας τής Ελλάδος «Περί Ίερῶν Ναῶν, Ένοριῶν και Έφημεριῶν» και προκειμένου νά προδῶμεν εις τήν πλήρωσιν τής κενῆς θέσεως Γενεθλίου τής Θεοτόκου, Σκυφτανίων, τ. δ. Μαλευρίου Λακωνίας, καλοῦμεν τούς βουλομένους και έχοντας τά ὑπό τῶν Ίερῶν Κανόνων και τῶν Νόμων τοῦ Κράτους ἐπιζόμενα προσόντα, ὅπως ἐντός μηνός ἀπό τής δημοσιεύσεως τής παρούσης εις τό ἐπίσημον Δελτίον τής Εκκλησίας «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» υποβάλωσιν ἡμῖν τά δικαιολογητικά των, προκειμένου νά προδῶμεν, εις τήν ἀνακήρυξιν Έφημερίου.

Έν Γυθείῳ τή 22η Μαΐου 1979

† Ὁ Γυθείου και Οἰτύλου ΣΩΤΗΡΙΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Έκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

Έπίτροπος τής Ίεράς Συνόδου

† Ὁ Πατρῶν ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

† Ὁ Γόρτυνος και Μεγαλοπόλεως

ΘΕΟΦΙΛΟΣ

† Ὁ Φιλίππων, Νεαπόλεως και Θάσου

ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου

Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Α) Έσωτερικῶν: Δραχμαί 300 ἑτησίως.

Β) Ἐξωτερικῶν: Δολάρια 15 ἑτησίως.

Τιμή ἑκάστου τεύχους μετά τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δργ 15

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κων. Γ. Μπόνη, Ὁμοσ. Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ὁ Μέγας Βασίλειος και ἡ Σπουδάζουσα Νεότης.

Μητροπολίτου Ἀλεξανδρουπόλεως Ἀνθίμου, Ἡ Ὀρθόδοξος Εκκλησία μας γιά τήν ἑνταξή τής Ελλάδος στήν Ε. Ο. Κ.

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ἐν ὄψει κινδύνων.

Μητροπολίτου πρ. Παραμυθίας Τίτου, Ἡ ἐκ μέρους τής Εκκλησίας ἀντιμετώπισις τής ἐγκληματικότητος τῶν ἀνηλίκων.

Γεωργίου Θ. Πρίντζιπα, Νεκρολογία Μητροπ. Χίου, Ψαρῶν και Οἰνουσσῶν Νικηφόρου (†).

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικά Χρονικά.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασίου 1 — Τηλ. 710.734

Προϊστάμενος Τυπογράφου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 7787.978.